

ဖြာနိုးတင်

စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး (၂)

WAR AND PEACE
LEO TOLSTOY

အပိုင်း (၃)

အခန်း ၁

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် အလုပ်တစ်ခုကို မည်သည့်အခါမျှ ကြိုတင်စဉ်းစား၍ လုပ်တတ် သူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ မိမိအကျိုးအတွက် သူတစ်ပါး ထိခိုက်စေမည့် အလုပ်မျိုးကိုကား သာ၍ ပင် ကြိုတင်စဉ်းစားတတ်ခြင်းမရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် လောကတွင် လူတိုင်းနှင့် သင့်တင့်အောင် ရေလိုက် ငါးလိုက် ပေါင်းသင်းနေထိုင်တတ်သူဖြစ်ရာ ဤသို့ ရေလိုက် ငါးလိုက် နေထိုင်ခြင်းသည် ၎င်း၏ အကျင့်ကြီးဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ဤကိစ္စတွင် ဤသို့ပြုမည် စသဖြင့် မှန်မှန်ကန်ကန် ကြိုတင်စဉ်းစားနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ အရေးကြုံလာမှ မီးစင်ကြည့်၍ ကသွားတတ်သူ ဖြစ်လေသည် ။ သို့ရာတွင် မိမိဘဝ၌ သေရေးရှင်ရေး ကို ဆုံးဖြတ်မည့်ကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်မူကား အကြံအစည်များ ၊ စိတ်ကူးများ သည် ခေါင်းထဲ တွင် ၎င်းတို့ အလိုအလျောက် အလျှိုအလျှို ပေါ်လာတတ်ကြလေသည် ။

ဤသို့ ပေါ်လာသောအခါတွင် လည်း အကြံအစည်များမှာ တစ်ခုနှစ်ခုမျှမက ဒါဇင်ပေါင်း များ စွာ ပေါ်လာတတ်၏။ ရေရာခြင်း မရှိသော

အကြံအစည်များ လည်း ပါ၏။ ဖြစ်နိုင်သော အကြံ အစည်များ လည်း ပါ၏။ မဖြစ်နိုင်သော အကြံအစည်များ လည်း များ စွာပါရှိလေသည် ။ ဥပမာအားဖြင့် ဤသူကား သြဇာတိက္ကမရှိသူဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဤသူနှင့် ရင်းနှီးအောင်ပြု၍ အခွင့်အရေးယူမည် ဟူသော စိတ်ကူးမျိုး၊ ပီယာကား သူကြွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ပီယာကို ငါ့သမီးနှင့် ညားအောင်မြှူ၍ သင်းထံ၌ ငွေလေးသောင်းလောက် ချေးဦးမည်ဟူသော စိတ်ကူးမျိုးသည် ၎င်း၏ ခေါင်းထဲ၌ မည်သည့်အခါမျှ ကြိုတင်ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် ဂုဏ်ထူးရာထူးကြီးသူ တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည် နှင့် ဤသူကား မိမိအတွက် အသုံးကျနိုင်သည် ဟူသော အသိမျိုးသည် ပကတိဉာဏ်၏ စေ့ဆော်မှုဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာကာ ဤသို့ ပေါ်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြိုတင် ကြံဆရခြင်း ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ထိုသူ၏ ယုံကြည်မှုကို ရအောင်ယူခြင်း၊ ထိုသူကိုမြှောက်ပင့်ခြင်း၊ ထိုသူနှင့် ရင်းနှီးအောင် ပြုခြင်းတို့ ကို ပြုလုပ်ပြီးသည့်အဆုံး၌ မိမိလိုသောအရာကို ရအောင်ယူတတ် သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်လေသည် ။

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ပီယာနှင့် မော်စကိုတွင် တွေ့ပြီးနောက်၌ ပီယာအား လူပျိုတော် သားအဖြစ် (၎င်းမှာ နိုင်ငံတော် အတိုင်ပင်ခံကောင်စီလူကြီး အဆင့်အတန်းနှင့် တူညီသည် ။)ရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးခဲ့၍ ပီတာစဘတ် ရွှေမြို့တော်သို့ မိမိနှင့်လိုက်ပါကာ စံအိမ်တော်တွင် တည်းခို နေထိုင်ရန် မရမနေ တိုက်တွန်းခဲ့လေသည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ချက်ရပြီဟူသော အတွေး ဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်ဆိုင်းလေးဖင့်ခြင်းမရှိဘဲ ပီယာအား မိမိ၏ သမီး ဟယ်လင် မင်းသမီး ကလေးနှင့် စုလျားရစ်ပတ်မိစေရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိလေသည် ။ အကယ်၍ သာ မင်းသား ကြီး ဗာစီလီသည် အကြံအစည်များကို ရှေးဦးဆွကပင် စိတ်ကူးခဲ့မိပါက မိမိထက် ဂုဏ်အားဖြင့် နိမ့်ကျသူ၊ ကြီးမြ

င့်သူ အသီးသီးတို့ ကို သဘာဝကျကျ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနိုင်ခဲ့မည် မဟုတ်ချေ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် မိမိထက် ကြွယ်ဝသူ၊ မိမိထက် တန်ခိုးအာဏာရှိသူတို့ ကိုသာ ပေါင်းသင်း လိုသူဖြစ်သော်လည်း ထိုသူများကို မိမိအကျိုးအတွက် အသုံးချရန် အခွင့်ကောင်းကို ဆုပ်ကိုင်သည့်နေရာတွင် ကား ကျွမ်းကျင်ခြင်းရှိသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

စိုင်ကော်၍ ချုံပေါ်ရောက်ဆိုသကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ မြို့စားကလေး ဘီဇူးကော့ဗ်ဖြစ်ကာ သူကြွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့် ပီယာမှာ လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း အစိုးရိမ်အကြောင့်ကြကင်းမဲ့စွာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေနိုင်တော့ချေ။ တွေးစရာ စိုးရိမ်စရာတွေ ဝိုင်းရံ လျက်ရှိလေပြီ။ အိပ်ချိန်ကလေး တစ်ချိန်သာ လျှင် တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင် လေတော့သည် ။ ပီယာသည် စာချုပ်စာတမ်းများကို လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း၊ မည်သည့်အတွက် ကြောင့်ဟု ကောင်းကောင်း မသိဘဲနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လွှတ်ရုံးသို့ သွားရောက်ခြင်း၊ မိမိ၏ ဘဏ္ဍာ စိုးအား မေးမြန်းစုံစမ်းစရာရှိသည် ကို စုံစမ်းခြင်း၊ မော်စကိုအနီးရှိ မိမိပိုင် လယ်မြေများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်း၊ ယခင်က မိမိကို အသိမလုပ်ချင်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခု မိမိကမှ အတွေ့မခံ လျှင် ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်ကြမည့်လူများကို ဧည့်ခံတွေ့ဆုံခြင်း စသည့်ကိစ္စများကို ပြုလုပ်ရ၏။ ထိုအထဲ၌ ကုန်သည် များ ၊ ဆွေမျိုးများ ၊ အသိမိတ်ဆွေများ ပါဝင်၍ ၎င်းတို့ အားလုံးသည် မြို့စား ကလေး ဘီဇူးကော့ဗ် ဖြစ်လာသော ပီယာအား သူ့ထက်ငါဦးအောင် မြှောက်ပင့်လျက် ရင်းနှီးဟန် ပြုကြ၏။ ၎င်းကို အားလုံးဝိုင်း၍ မြှောက်ပင့်ကြလွန်းရကား အခြားသူများ အတွက် မြှောက်ပင့်စရာ စကားမှ ကျန်ပါလေစဟု ပင် ထင်ရပေသည် ။ ‘မြို့စားလေးရဲ့ အံ့ဩလောက်တဲ့ သနားကရုဏာ’ စသော အသုံးအနှုန်းမျိုး၊ ‘မြို့စားလေးရဲ့ မြင့်မြင့်

တ်တဲ့ စိတ်ထား’ စသော စကားလုံးမျိုး၊ ‘မြို့စား လေးရဲ့ မူလစိတ်ထား ကိုက မြင့်မြတ်ပါပေတယ်’ဆိုသော ချီးမွမ်းသံမျိုး၊ ‘ဘယ်သူသာ မြို့စား လေး လို ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိရင်’စသော မြောက်လုံးမျိုးကို အမြဲတမ်း ကြားနေရလေသည် ။ ၎င်းတို့ မြောက်လုံးများကို ကြားရဖန်များ လတ် သော် ပီယာသည် ပင်လျှင် သွေးမြောက်သလိုလို ဖြစ်လာမိလေ သည် ။ ယခင်က မိမိအား ရန်ငြိုးသိုသာ ခပ်ဖယ်ဖယ် ဆက်ဆံကြသောသူများ ပင် ယခုအချိန်၌ ချိုသာ ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံလာကြခြင်းကို တွေ့ရ၏။ ယ မင်းရုပ်ဆံပင်လို ကျစ်ထားတတ်ကာ ဒေါသကြီး တတ်သည့် ခါးရှည်ရှည်နှင့် ပထမမင်းသမီးကြီးသည် မြို့စားကြီး၏ အသုဘကိစ္စပြီးလျှင် ပီ ယာ့ အခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာကာ မျက်လွှာကလေးချလျက် ယခင်က မိမိတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အထင် မှားကြသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြောင်း မြို့စားကြီးထံမှ ရလိုက်သော အမွေများကို မိမိပါ ခွဲဝေ ခံစားသင့်သည် ဟု မယူဆတော့ကြောင်း၊ မိမိမှာ မြို့စားကြီး အတွက် စိတ်လက်မအီမသာ ဖြစ်လွန်း သဖြင့် အနွံအတာခံကာ နှစ်ရှည် လများ နေခဲ့ပြီဖြစ်၍ ခင်တွယ်မိနေပြီဖြစ်သော ဤစံအိမ်ကြီးတွင် သာ နောက်ထပ် အတန်ကြာမျှ ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ပြုပါမည့်အကြောင်း စ သဖြင့် လာရောက်ပြောဆို ခြင်းပြု၏။ ဤသို့ပြောရင်းလည်း ပထမမင်း သမီးကြီးသည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုလျက် ရှိလေသည် ။ ဤမျှ ကျောက်ရုပ်လို မာ ရေကျောရေရှိလှသော ပထမမင်းသမီးကြီး အပြောင်းလွဲကြီး ပြောင်းလွဲ သွားသည် ကို မြင်သည် တွင် ပီယာသည် များ စွာ စိတ်ထိခိုက်သွားကာ ပထမမင်းသမီးကြီး၏ လက်ကိုဆွဲလိုက် ပြီး မည်သည့်အကြောင်းကြော င်မှန်းမသိဘဲ ပြန်၍ ပင် တောင်းပန်နေမိသေးသည် ။ ထိုနေ့မှ စ၍ ပထ မ မင်းသမီးကြီးသည် ပီယာ့အပေါ်တွင် မူပြောင်းသွားကာ ပီယာ့အတွက် သိုးမွေးစင်းလည်စည်း တစ်ထည်ကိုပင် ထိုးပေးလျက် ရှိလေသည် ။

"ကဲ တူတော်မောင်၊ ဟောဒီစာချုပ်ကလေးကိုသာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ။ တကယ်တော့ သူ့ခမျာလဲ မြို့စားကြီးရဲ့ အနွံအတာကို တော်တော်ခံလိုက်ရှာပါတယ် တူတော်မောင်ရယ်"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ပထမမင်းသမီးကြီးအတွက် စာချုပ်တစ်စောင်ကို လက်မှတ်ထိုး ပေးရန် ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ပီယာကို ပြောလိုက်၏။

ထိုစာချုပ်မှာ ပထမမင်းသမီးကြီးအား ငွေဒင်္ဂါးသုံးသောင်းပေးရန် စာချုပ်ဖြစ်လေသည် ။ ဤကား မင်းသားကြီး ဗာစီလီက ပထမမင်းသမီးကြီးကို ပစ်ပေးလိုက်သော စားကြွင်းစားကျန် အရိုးအရင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည် ။ ကျောက်စီ သားရေအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော စာချုပ်စာတမ်း ဝင် အမွေပစ္စည်းများကို မင်းသမီးကြီးက တောင်းခံခြင်း မပြုရန် စီမံလိုက်သော မင်းသားကြီး ဗာစီ လီ၏ အစီအမံပေတည်း။

ပီယာသည် စာချုပ်ကို အလွယ်တကူပင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ပထမ မင်းသမီးကြီးသည် ပီယာ့အပေါ်တွင် တိုး၍ ကြင်နာဟန်ကို ပြုလာခဲ့သည် ။ ဒုတိယမင်းသမီးကလေး မှာ လည်း ပီယာအား ယခင်ကထက် ချစ်ခင်လိုလားဟန် ပြစပြုလာ၏။ အထူးသဖြင့် အထွေးဆုံး အလှဆုံးဖြစ်သော စံပယ်တင်မှဲ့ ကလေးနှင့် မင်းသမီးကလေးကား ပီယာအား တွေ့တိုင်း တပြုံးပြုံး နှင့် ရှက်သယောင် ရွံ့သယောင် ဖြစ်နေလေရာ ပီယာကိုယ်တိုင် ၎င်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေတတ်လေသည် ။

ဤအချိန်၌ မိမိအား ချစ်ခင်လိုလားကြသည် မှာ သဘာဝကျလျက်၊ ချစ်ခင်လိုလားမှု မရှိခြင်း သာလျှင် သဘာဝမကျကြောင်းကို ပီယာ တွေးမိသည် ။ ထို့ကြောင့် ပီယာသည် မိမိပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှ

လူများ ၏ ရိုးသားမှုကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ။

ထို့ပြင် ဤသူများမှာ အကယ်ရိုးသားမှု ရှိ မရှိကို သူကိုယ်တိုင် တွေး တောစဉ်းစားရန်လည်း အချိန်မရချေ။ ပီယာသည် အမြဲအလုပ်များ လျှောက်ရှိကာ မိမိအခြေအနေကို မိမိနှစ်သိမ့်ကြည်နူးလျက် ရှိလေသည်။ ။ ပီယာသည် လှုပ်ရှားလှည့်ပတ်နေသော အရာကြီးတစ်ခု၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ဝင်ရောက် နေကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ သည် မိမိထံမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ငံ့လင့်လျက် ရှိကြသည် ဟု ထင်မိ သည်။ ။ ၎င်းတို့ ငံ့လင့်သည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုလျှင် ထိုသူများ သည် စိတ်ပျက်အားငယ်သွား မည်ဖြစ်ပြီး မိမိက ပြုလုပ်ပေးလိုက်လျှင် အားလုံးကျေနပ်သွားကြလိမ့်မည်ဟု ထင်လျက် ရှိလေ သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပီယာသည် မိမိအားတောင်းခံလာလျှင် ပေးလိုက်သည် ချည်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ။

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ကား အခြားသူများ ထက် ထူး၍ ပီယာ၏ ကိစ္စအဝဝကို အပိုင်စီး၍ အုပ်ချုပ်ထားလေသည်။ ။ မြို့စားကြီး ဘီဇူးကော့ဗ် ကံတော်ကုန်သည့် အချိန်မှ စ၍ မင်းသားကြီးဗာစီ လီသည် ပီယာအား မျက်ခြည်အပြတ်မခံဘဲ အရိပ်ကြည့်သကဲ့သို့ တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေလေသည်။ ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် အလုပ်ကိစ္စများကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ကို အမြဲဆောင်လျက် ရှိ၏။ ယခုကဲ့သို့ အဆင်းရဲအပင်ပန်းခံ၍ နေရသည် မှာ လည်း မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးအတွက် တစ်ရွေးသားမျှ မပါဘဲ မိမိ မိတ်ဆွေကြီး၏ သားဖြစ်သူ မလိမ်မိုး မလိမ္မာအရွယ် သူကြွယ်ကလေး ပီယာအား သနား သဖြင့် ကူညီစောင့်ရှောက်နေရသူ တစ်ယောက်၏ ဟန်အမူအရာမျိုးကို ဆောင်ထားလျက် ရှိနေသည်။ ။ မြို့စားကြီး ဘီဇူးကော့ဗ် ကံတော်ကုန်ပြီးနောက် မော်စကိုမြို့၌ ခေတ္တမျှ နေထိုင်လျက် ရှိစဉ်အတွင်း၌ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ပီယာကိုခေါ်၍ ဖြ

စံစေ သူကိုယ်တိုင် ပီယာ့ထံသွား၍ ဖြစ်စေ များ စွာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ နှစ်သိမ့်အားပေးသော လေသံမျိုးဖြင့် မည်သည့်ကိစ္စကို မည်သို့ ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း စသဖြင့် အကြံဉာဏ်များ ပေးတတ်ပေသည်။ "အင်း၊ ဦးရီးတော်မှာ တော့ အလုပ်တွေများ ရ တဲ့ အထဲက တူတော်မောင်အတွက်လည်း နောက်ဆံတင်ငင်ပဲ၊ စိတ်မချဘူး။ ဦးရီးတော်ပြောတဲ့ နည်းလမ်းကတော့ အဖြစ်နိုင်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပေပဲ"ဟူသော လေသံမျိုးကို မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။

"ကဲ တူတော်မောင်ရေ၊ ဦးရီးတော်တို့ မနက်ဖြန်ပဲ သွားကြစို့"

တစ်နေ့သ၌ မင်းသားကြီး ဗာစီလီက ပြောလိုက်၏။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားပြီး ပီယာ၏ တံတောင်ဆစ်ကို လက်ဖြင့်တို့ ကာ နှစ်ဦးသဘောတူပြီးသား ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ခြင်း မပြုနိုင်သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ "ဦးရီးတော်တို့ မနက်ဖြန်ထွက်ကြတာပေါ့၊ တူတော်မောင်လည်း ဦးရီးတော်ရဲ့ ရထားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ တူတော် မောင် လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ ဦးရီးတော် ဝမ်းသာလို့ မဆုံးဘူး၊ ဒီမှာ လုပ်စရာရှိတဲ့ ကိစ္စတွေလည်း အားလုံးလုပ်ပြီးကုန်ပြီ၊ ဦးရီးတော်တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ပြန်တာကြာလှပြီ၊ တူတော်မောင်ကို လည်း သံတော်ဆင့် ဝန်ထောက်မင်းဆီက စာတစ်စောင် ပေးစရာရှိတယ်၊ ဦးရီးတော်က ပြောလိုက် လို့ တူတော်မောင်ကို သံတမန်ဘက်မှာ ချီးမြှင့်လိုက်ပြီး လူပျိုတော်သားအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ပြီ။ အဲ ခုအချိန်ကစပြီး တူတော်မောင်တော့ သံတမန်ဘက် ဆိုင်ရာမှာ အမှုထမ်းပေတော့"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ပီယာ့အတွက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ဖြင့် ပြောလျက်ရှိ၏။ မိမိ၏ ရှေ့ရေးကို တွေးလျက်ရှိသော ပီယာသည် တစ်စုံ

တစ်ရာကို ပြန်၍ ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် အထူးတလည် ဆွယ်တရားဟောရမည့် ကိစ္စများ ၌ သုံးလေ့ရှိသည့် အတိုင်း အထူးချိုသာသော အသံဖြင့် ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမှာ တူတော်မောင်၊ ဦးရီးတော် ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးတာဖြစ်လေတော့ ဦးရီးတော်ကို အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ တူတော်မောင်၊ ဦးရီးတော်က ခုလို ဂရုတစိုက် လုပ်ပေးတဲ့ အတွက်လည်း တူတော်မောင် စိတ်မညစ်စေချင်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို တူတော်မောင် ဘာသာ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပေတယ်။ တူတော်မောင် လက်မခံချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ငြင်းပယ် လိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပီတာစဘတ် ရွှေမြို့တော် ရောက်ရင်တော့ တူတော်မောင်အတွက် အစစအရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ စိတ်ညစ်စရာတွေကို မေ့ပျောက်ဖို့ အချိန်ရောက် ပြီ တူတော်မောင်"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"ကဲ တူတော်မောင် သွားကြစို့၊ ဦးရီးတော်ရဲ့ အစေတော်ကတော့ တူတောင်မောင်ရထားနဲ့ လိုက်လိမ့်မယ်။ ဪ ငြိမ် မေ့နေလိုက်တာ"

မင်းသားကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရလာဟန်ဖြင့် ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

"တူတော်မောင်ရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးနဲ့ ဦးရီးတော်တို့ ရှင်းစရာကိစ္စတစ်ခု ကျန်နေသေးတယ် သိလား တူတော်မောင်၊ မြို့စားကြီးလက်ထက် ကစပြီး ခုထိ ရာဇနိပိုင်စား နယ်မြေထဲက အခွန် အကောက်တွေကို ဦးရီးတော် ယူခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ယူလက်စနဲ့ ဦးရီးတော်ပဲ ဆက်ယူထားလိုက်မယ်။ တူတော်မောင်လည်း မလိုဘူး မဟုတ်လား၊ နောက်ကျမှ စာရင်းရှင်းကြတာပေါ့"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီပြောသည့် ရာဇနိပိုင်စားနယ်မြေမှ အခွန်အ
ကောက်များကား လယ် သမားများ ထံမှ ရသည့် ငွေဒင်္ဂါး ထောင်ပေါင်း
များ စွာသော မြေထောက်ခများ ဖြစ်လေသည်။ ။ ဤမြေ ထောက်ခများ
ကို မင်းသားကြီးယူ၍ သုံးစွဲထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

မော်စကိုမှာ ကဲ့သို့ပင် ပီတာစဘတ် ရွှေမြို့တော်တွင် လည်း ပီယာ
သည် မိမိအား အရေးတယူ ဆက်ဆံကြခြင်းကို တွေ့ရ၏။ ပီယာသည် မိ
မိအတွက် မင်းသားကြီး ဗာစီလီက ဆောင်ကြဉ်းပေး ထားသော ရာထူး
(မိမိမှာ ဘာမျှ မလုပ်ရသည့်အတွက် ရာခံဟု ပြောလျှင် ပို၍ မှန်လိမ့်မ
ည်ထင် သည်။)ကို မငြင်းသာတော့ချေ။ ပီတာစဘတ် ရွှေမြို့တော်တွင်
အသိမိတ်ဆွေများ ၊ ဧည့်ခံပွဲများ ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကိစ္စများမှာ
များ ပြားလှရကား ပီယာသည် မော်စကိုမှာ ထက်ပင် စိတ်ရှုပ် စရာ၊
နောက်ကျူစရာများ လျက်ရှိခြင်းကို တွေ့ရ၏။

ယခင်က မိတ်ဆွေရောင်းရင်းဟောင်းများမှာ လည်း အများအားဖြင့်
ပီတာစဘတ်ရွှေမြို့တော် တွင် မရှိကြတော့ချေ။
ကိုယ်ရံတော်တပ်ဗိုလ်များမှာ စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။ ဒို
လို ကော့ဗ်မှာ လည်း ရာထူးအချခံရလျက် ရှိလေပြီ။ အနာတိုလီမှာ တပ်
မတော်ထဲတွင် ရောက်လျက် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ထွက်နေလေပြီ။
မင်းသားကလေး အင်ဒရေမှာ လည်း တိုင်းတစ်ပါးသို့ ရောက်နေလေပြီ။
ထို့ကြောင့် ပီယာမှာ ညအချိန်များ တွင် ရွှေမြို့တော်၌ ယခင်ကကဲ့သို့
သောက်စား ပျော်ပါးနေရန်သော်လည်းကောင်း၊ အတွင်းရေး ကိစ္စများ
ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ရန်သော်လည်းကောင်း အဖော်မရှိတော့တဲ့ အထီးတ
ည်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ရွှေမြို့တော်တွင် ရှိသမျှ အချိန်ကလေးမှာ ညစာ စား
ပွဲများ ၊ ကပွဲများ နှင့် အချိန်ကုန်လျက် မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ စံအိမ်
တော်တွင် မင်းသားကြီး၏ ကြင်ရာတော်နှင့်တကွ မင်းသားကြီး၏ လှပ

သော သမီးတော် ဟယ်လင်မင်းသမီး တို့ တစ်တွေနှင့် သာ အချိန်ဖြုန်းရ လေတော့သည်။ ။

အခြားသူများကဲ့သို့ပင် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာသည် လည်း မင်းစိုးရာဇာ အသိုင်းအဝိုင်း၌ မျက်နှာပွင့်နေသော ပီယာအ ပေါ်တွင် သဘောထား ပြောင်းလာသည် ကို တွေ့ရလေ သည်။ ။

ယခင်ကမူကား မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာရှေ့၌ မိမိပြောသမျှစကားသည် အရာမဝင်ဟု လည်းကောင်း၊ ပြောင်ကျလွန်း သည် ဟု လည်းကောင်း၊ တင့်တယ်လျောက်ပတ်ခြင်း မရှိ ဟု လည်း ကောင်း ပီယာထင်ခဲ့သည် ။ မိမိ၏ စကားများ သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်း မရှိသော်လည်း ၎င်းတို့ ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ဟစ်ပိုလီတီ၏ ရိုင်းစိုင်းမိုက်မဲသော စကားများ သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းအဖြစ် ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ယခုသော်ကား ပီယာပြောသမျှ တင့်တယ်လျောက်ပတ်သော စကား ချည်း ဖြစ်လျက် ရှိပေပြီ။ ဤသည် ကို မှန်နန်း အပျိုတော်ကြီး အင်နာပါ ဗလိုနာက ဖွင့်ပြောခြင်း မပြုသည့်တိုင် ဣန္ဒြေကြီးလှသော ပီယာကို မပြော ဝံ့၍ သာ မပြောဘဲ ထားကြောင်းကို ပီယာ သတိထားမိပေသည် ။

၁၈၀၅-၆ခု ဆောင်းဦးပေါက်စ၌ ပီယာသည် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာထံမှ ရမြဲဖြစ်သော ပန်းရောင်စက္ကူဖြင့် ရေးထားသည့် ဖိတ်ကြားစာတစ်စောင်ကို ရရှိလေသည်။ ။ ထိုဖိတ် ကြားစာတွင် ‘မင်းသမီးချောကလေး ဟင်လယ်ကိုလည်း တွေ့ရမယ် တူတော်မောင်၊ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးကို မြင်လိုက်သူများ တော့ဖြင့် ကြည်နူးရွှင်ပြုံးသွားကြတာချည်းပေပဲ’ဟု ဆက်လက် ရေးသားထားသ

ည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

ပီယာသည် ဤအကြောင်းများကို ဖတ်ရင်း မိမိနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးအကြားတွင် လူတိုင်းသိလောက်သည့် ဆက်သွယ်မှုတစ်မျိုး ပေါ်လာချေပြီဟု လည်းကောင်း၊ ထိုဆက်သွယ်မှုသည် မိမိနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကြားတွင် ကြီးပွားလျက်ရှိနေလေပြီဟု လည်းကောင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ရိပ်စားမိလိုက်ကာ မိမိမတတ်နိုင်သည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု ကျရောက်လာသကဲ့သို့ အထိတ် တလန့် ဖြစ်သွားရှာလေသည်။ ။

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာ၏ ဧည့်ခံပွဲသဘင်ကား ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် စည်ကား လျက် ရှိလေသည်။ ။ ယခုတစ်ကြိမ်၌ ကြွရောက်လာကြသော မင်းပရိသတ်များ အနက် အသစ်အဆန်း အဖြစ် ပွဲထုတ်ခဲ့ခြင်းခံရသောသူကား ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပြင်သစ်မြို့စားကလေး မော်တီမာမဟုတ်ချေ။ ဘာလင်ရွှေမြို့တော်မှ မကြာခင်က ရောက်ရှိလာသည့် သံတော်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ။ သံတော် အရာရှိသည် အလက်ဇန်းဒရား ဘုရင်မင်းမြတ် ပေါ့စဒမ်မြို့သို့ ရောက်လာတော်မူသည့် သတင်းစုံနှင့် တကွ ကြီးမြတ်တော်မူသော အရှင်နှစ်ပါးသည် လူ့လောကကြီး၏ ရန်သူ (ဘိုနာပတ်)အား သုတ်သင် ချေမှုန်းရေးတည်းဟူသော မြင့်မြတ်သော မှန်ကန်သည့် အရေးတော်ကြီး အောင်မြင်ရေးအတွက် နှစ်နိုင်ငံ မဟာမိတ်ဖွဲ့ရန် သဘောကိုက်ညီတော်မူကြကြောင်း သတင်းစုံကို ပြောပြ၏။

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာသည် ပီယာခမည်းတော် မြို့စားကြီး ဘီဇူးကော့ဗ် မကြာမီက ကံတော်ကုန်ခဲ့ခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပီယာအား ညှိုးငယ်စွာ ကြိုဆိုခြင်း ပြုလေသည်။ ။ (ကြွလာသည့် ပရိသတ်အားလုံးကလည်း မိမိတို့ သိကျွမ်းခြင်းမရှိသော

မြို့စားကြီး ဘီဇူးကော့ဗ် ကံတော်ကုန်ခြင်းကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ် ရကြောင်း ပီယာသိရှိစေဖို့ ဟန်အမူအရာ အားဖြင့်ပြရန် ဝတ္တရားရှိသည် ဟု ယူဆကြပုံရသည် ။) မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာသည် ၎င်း၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို ဖော်ပြရာ၌ မိမိ၏ သခင်မကြီးဖြစ်သူ ရွှေ နန်းရှင်မယ်တော် မိဖုရား အကြောင်းကို ပြောသည့်အခါမျိုးတွင် သာ ဖော်ပြလေ့ရှိသော လွန်စွာအလေးတမြတ်ပြုသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ဖော်ပြခြင်းပြု၏။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာက ဤသို့ပြောလိုက် သည့်အတွက် ပီယာသည် စိတ်ကြီးဝင်သလိုပင် ဖြစ်သွားမိသေးသည် ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာ ပါဗလိုသည် မိမိ ၏ အလေ့အကျင့်ဖြစ်နေသော ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် မင်းပရိသတ်အသီးသီး အား အစု ကလေးများ ဖွဲ့ကာ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် နေရာချပေး လေသည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ပါဝင်သော လူအုပ် ကြီးကို သံတမန်များ သဖွယ် တခမ်းတနား နေရာချပေးထား၏။ ပီ ယာသည် ဤအစုထဲသို့ သွားမည်ဟု စိတ်ကူးမိသေးသည် ။ သို့ရာတွင် ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင် လိုက်ရသည့် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာ ပါဗလိုနာက စစ်တလင်း၌ အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်များ တစ်မှဟုတ်ချင်း ရ လာရာက ထိုအကြံဉာဏ်များကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ချိန်မ ရလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိသည့် တပ်မှူးတစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုးဖြင့် ပီယာ၏ အင်္ကျီလက် မောင်းကို ဆွဲလိုက်ကာ

"ခဏနေဦး တူတော်မောင်၊ ဒီနေ့ည တူတော်မောင့်အတွက် အကြီး တော်မြင်ထားတာ တစ်ခု ရှိတယ်"

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာသည် ဟယ်လင်မင်းသမီး ကလေးကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည် ။

"တူမတော်ထိပ်ထား၊ တူမတော်ကို အင်မတန် မြတ်နိုးတဲ့ အကြီးတော်ရဲ့ ဒွေးတော်ကြီးကို သနားပါကွယ်၊ ဒွေးတော်ကြီးမှာ အဖော်မရှိတဲ့ အတွက် ခဏလောက်သွားပြီး စကားပြောလိုက်ပါ လား တကယ်လို့ သိပ်အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင်လည်း ဟောဒီက မြို့စားလေး (ပီယာ)က တူမတော်နဲ့ အတူ လိုက်ပါဖို့ ငြင်းမယ် မဟုတ်ပါဘူး"

အလှဘုရင်မလေး ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးသည် ဒွေးတော်ကြီး ဆီသို့ ထွက်သွားလေ သည် ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာသည် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးနှင့် အတူလိုက်သွား ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော ပီယာကို လိုအပ်သည့် နောက်ဆုံးညွှန်ကြားချက်ပေးရန် ရှိသကဲ့သို့ ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့ထားလိုက်သည် ။

"ကဲ တူတော်မောင်၊ ဘယ့်နှယ်ရှိစ၊ မချောဘူးလား" မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာ က အဝေးသို့ လှုပ်လှဲလှုပ်လီ လျှောက်သွားသော အလှဘုရင်မကလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပီယာ ကို မေးလိုက်သည် ။ "ကြည့်စမ်း၊ လမ်းလျှောက်ပုံကစ ဘယ်လောက် ကျက်သရေရှိသလဲ၊ ဒီလောက် နုနယ်တဲ့ အရွယ်ကလေးနဲ့ မလိုက်အောင် ကိုယ်အမူအရာရော၊ စိတ်နှလုံးရော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှ ပါပေတယ်၊ ထိပ်ထားကလေးကို ရတဲ့ လူများ တော့ အင်မတန် ကံကောင်းပေမှာ ပဲ၊ ထိပ်ထားကလေး ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ရမယ် ဆိုရင်တော့ တော်ရုံတန်ရုံလူတောင်မှ ပွဲလယ်တင့်ပေမှာ ပဲ၊ တူတော်မောင့် သဘောကိုသာ သိထားပါရစေနော် ဟုတ်စ"

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာသည် ပြောပြောဆိုဆို ပီယာအား ဟယ်လင်မင်းသမီး ကလေး၏ နောက်သို့ တွန်း၍ လွှတ် လိုက်လေသည် ။

ပီယာက ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးမှာ တကယ်ပင် သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးလှကြောင်းဖြင့် ရိုးသားစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။ မှန်ပါသည်။ ။ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ အကြောင်းကို တွေးလျှင် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ လှပတင့်တယ်ခြင်း၊ တိမ်ပုံစွန်းမှ လဝန်းကြီး ရွှန်းလင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ဂုဏ်သရေရှိ မင်းစိုးရာဇာ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် မြင်ရသူကို အံ့ဩငေးမောရ လောက်အောင် ထီးမှုနန်းဟန်ဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံတတ်ခြင်းတို့ မပါက ပြည့်စုံမည် မဟုတ်ချေ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးအင်နာပါဗလိုနာ၏ ဒွေးတော်ကြီးသည် ထိုင်နေကျဖြစ်သော ချောင်းကလေးထဲတွင် ပီယာနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကို ဆီးကြိုဧည့်ခံလေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဒွေးတော်ကြီးသည် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးအား ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည် ထက် မှန်နန်းအပျိုတော် ကြီး အင်နာပါဗလိုနာကို ကြောက်ရွံ့နေဟန် ရှိနေ၏။ ဒွေးတော်ကြီးသည် ဤလူငယ်နှစ်ဦးအား မည်သည့်စကားပြော၍ မည်သို့ ပြုမူဆက်ဆံရမည်ကို မေးမြန်းသည့်အနေဖြင့် တူမတော်ဖြစ်သူ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာသည် အနီးမှ သူတို့ ထွက်ခွာသွားခါနီးတွင် လည်း ပီယာအား လက်တို့ လျက်

"ဒီတစ်ခါတော့ အကြီးတော်ရဲ့ အိမ်ဟာ တူတော်မောင်အဖို့ ငြီးငွေ့စရာ မကောင်းတန်ပါ ဘူးနော်"ဟု ပြောကာ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကို လှမ်းကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးသည် ပြုံးလိုက်ရာက မိမိအား တွေ့မြင်သမျှ စွဲလမ်းနှစ်သက်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်ဟူသော သဘောပါသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဒွေးတော်ကြီးသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီးနောက် ယခုကဲ့သို့ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးနှင့် တွေ့ရ

သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ကြောင်းကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်ပြော၍ ပီယာ
ဘက်သို့လှည့်ကာ ထိုနည်းအတိုင်း ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုပြန်လေသ
ည် ။ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းဖြင့် ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသော စကား
ဝိုင်းအလယ်တွင် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးသည် လူတွေ့တိုင်း ပြုံးတ
တ်သည့် တောက်ပသော အပြုံးကလေးဖြင့် ပီယာကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည် ။ ပီယာအဖို့ ကား ထိုအပြုံးမျိုးသည် ရိုးနေပြီဖြစ်ရ ကား မည်သို့မျှ
ထူးခြားဟန်မပြဘဲ မသိမသာပင် ထိုင်နေလိုက်သည် ။ ဒွေးတော်ကြီးသ
ည် ပီယာ၏ ခမည်းတော် မြို့စားကြီး ဘီဇူးကော့စ် သုံးစွဲသည့် ရှူဆေး
ဘူးများကို စုဆောင်းနေကြောင်း ပြောပြ လျက်ရှိ၍ မိမိ၏ ရှူဆေးဘူး
ကိုလည်း ၎င်းတို့ နှစ်ဦးအား ပြသလျက်ရှိ၏။ ဟယ်လင်မင်းသမီး က
လေးက ရှူဆေးဘူးပေါ်တွင် ထွင်းထားသည့် ဒွေးတော်ကြီး၏ ခင်ပွန်းရ
ပ်ပုံကို ကြည့်လိုကြောင်း ပြောလျက် ရှိလေသည် ။

"ဗီနက်ဆီရဲ့ လက်ရာနဲ့ တူတယ်နော်"ဟု ပီယာက နာမည်ကျော်
ပန်းပုဆရာတစ်ဦး၏ အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖ
က်စားပွဲတွင် ပြောနေသည့် စကားများကို နားစွင့် ထားရင်း စားပွဲပေါ်မှ
ရှူဆေးဘူးကလေးကို လှမ်းလိုက်သည် ။

ပီယာသည် ကိုယ်ကိုကြွကာ စားပွဲတစ်ဖက်မှ ကွေ့၍
သွားယူမည်အပြုတွင် ဒွေးတော်ကြီးက ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏
နောက်ကျောမှ ကျော်၍ ရှူဆေးဘူးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဟယ်လင် မ
င်းသမီးကလေးသည် ကိုယ်ကို ဘေးသို့ညွှတ်၍ ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး သမင်
လည်ပြန်လှည့်ကာ ပြုံးပြုံး ကလေး ကြည့်လိုက်သည် ။ ဟယ်လင်မင်း
သမီးကလေးသည် ညနေခင်း ဧည့်ခံပွဲသဘင်များ ၌ ဝတ်စားဆင်ယင်
လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ထိုခေတ်က ခေတ်စားလျက်ရှိသော ရင်နိမ့်ကျောနိမ့်
ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည် ။ ကျောက်ဖြူသားပမာ ဖွေးနုလျက်ရှိ

သော ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းသည် ပီယာနှင့် ကပ်လျက်ရှိလေရာ ပီယာ၏ မှုန်မွဲသော မျက်လုံးများ သည် ပင် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ ဖြူဖွေးနုနယ်သော ပခုံးသားများ နှင့် လည်တိုင်တို့ ၏ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော အလှကို ခံစားနေရသည်။ ပီယာ၏ နှုတ်ခမ်းများ နှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီး ကလေး၏ လည်တံမှာ လည်း ပူးကပ်လျက်ရှိလေရာ ခေါင်းကို အနည်းငယ် ညွတ်လိုက်လျှင်ပင် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ ပခုံးသားများ နှင့် လည်တိုင်ကို နမ်းရှုပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတော့ မလောက် ရှိပေသည်။ ။ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ ကိုယ်မှ လွှတ်လိုက်သော အနွေးဓာတ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်းယုံရီဝေသော ရေမွှေးနံ့ကိုလည်းကောင်း၊ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း တရွှမ်းရွှမ်းမြည် သော ရင်သိမ်းအင်္ကျီ၏ ထိပွတ်သံကိုလည်းကောင်း ပီယာ သတိထားလိုက်မိသည်။ ။ ဝတ်စုံအင်္ကျီနှင့် တစ်သားတည်းဟု ထင်ရလောက်အောင် ရိုးတံရိုးဆစ် ပြေပြစ်ချောမောသော ကျောက်ဖြူသားသဖွယ် ချောမွေ့ဝင်းလက်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာကို မမြင်ရသော်လည်း ဝတ်ရုံလွှာမျှသာ လွှမ်းထားခြင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်၏ အနိမ့်အမြင့်၊ အသွယ်အလျှ၊ အလုံးအဝန်း၊ အဆင်းအတက်၊ အမို့အမောက် စသည့် စွဲလမ်းနှစ်သက်ဖွယ် ဟူသမျှကိုကား မြင်နေရပေသည်။ ။ ပီယာသည် ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေး၏ အလှကို တစ်ကြိမ်မြင်လိုက်ရပြီးသည့်နောက်တွင် မျက်လုံးများကို ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးထံမှ ခွာမသွားနိုင်တော့ချေ။ ။ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ ။

"ဘယ့်နှယ်၊ အကြည့်တော်ရဲလှချည့် မောင်မောင်၊ ထိပ်ထားလေးရဲ့ အလှအပကို ခုမှ ပဲ သတိ ထားတော်မူမိလို့ လား။ ထိပ်ထားလေးဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဆိုတာ ခုမှ ပဲ ကောင်းကောင်း သတိထားတော်မူမိဟန် တူပါရဲ့ ၊ ထိပ်ထားတို့ မိန်းမသားဆိုတာမျိုးဟာ ပိုင်ဆိုင်သူကို

စောင့်ရှုစွဲ ပါ မောင်မောင်။ မောင်မောင်ကော မပိုင်ဆိုင်ချင်ပေဘူး လား။"

ဟင်လင်မင်းသမီးကလေး၏ အကြည့်သည် ဤသို့ ပြောလျက်ရှိသည် ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ ထိုခဏ၌ ဟယ်လင်သည် မိမိ၏ ကြင်ရာတော် ဖြစ်နိုင်ရုံမျှမက ဖြစ်လည်း ဖြစ်ရမည်။ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးအား မိမိမှ တစ်ပါး အခြားသူ ပိုင်ဆိုင်စေခြင်း မရှိရဟု ပီယာ၏ စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိလေသည် ။

ထိုအခါတွင် မိမိနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးတို့ နှစ်ဦးသည် မင်္ဂလာပွဲကြီး ဆင်နွှဲနေသည် ဟု ပီယာထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အချိန် မည်သည့်အခါ၌ တကယ့်မင်္ဂလာပွဲကြီး ဆင်နွှဲရမည် ကိုကား ပီယာမသိချေ။ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးနှင့် စုလျားရစ်ပတ်ရသော် ကောင်း၏ ၊ မကောင်း၏ ကိုလည်း ပီယာမသိချေ။ (မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မသိ၊ မိမိနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီး ကလေးတို့ စုလျားရစ်ပတ်ရမည်ဆိုလျှင် မသင့်လျော်ဟု ပီယာစိတ်ထဲ၌ ထင်မိသည် ။) သို့ရာတွင် တစ်နေ့၌ ကား မိမိနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးတို့ သည် ကြင်ဖက်အဖြစ် ရောက်ရချေတော့မည်ဟု လည်း ထင်လျက် ရှိလေသည် ။

ပီယာသည် မျက်လွှာကို ချလိုက်သည် ။ ထို့နောက် မျက်လွှာကို ပင့်ပြန်၏။ မိမိသည် ယခင်က ကဲ့သို့ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ အလှကို အဝေးမှ သာ ငေးမောကြည့်ရှုတော့မည်။ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးနှင့် စုလျားရစ်ပတ်ခြင်း မပြုတော့ပြီဟု အားတင်း၍ ကြည့်၏။ သို့ရာတွင် မရတော့ ပြီ။ နှင်းမြူများကြား၌ ပေါင်းမြက်တောကို သစ်ပင်အမှတ်မှား၍ ကြည့်မိသူတစ်ယောက်သည် ပေါင်းမြက်တောမှန်း သိပြီးနောက်၌ လည်း သစ်ပင်ဟု ပင် ထင်မှတ်၍ ထပ်ကြည့်မိပြန်သကဲ့သို့ ပီ

ယာ သည် လည်း ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ အလှကို အဝေးမှ သာ ကြည့်ရှုငေးမောလိုသော်လည်း အပါးမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးသည် ပီယာ၏ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျုံးရစ်ပတ်ဆွဲငင်လျက် ရှိလေပြီ။ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးသည် မိမိကို စိုးမိုးဆွဲဆောင်နိုင် သွားခဲ့လေပြီ။ ပီယာသည် မိမိ၏ စိတ်ကို မိမိ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိပါဦးမည်လော။ ဤသည် ကိုလည်း ပီယာ မတွေးတတ်တော့ပြီ။

"ကဲ အားလုံးပဲ ခဏနေရစ်ကြဦးနော်" ဟူသော မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာ၏ အသံ ပေါ်ထွက် လာလေသည် ။

ထိုအခါကျမှ ပီယာသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိမလုံမလဲဖြစ်ကာ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ မိမိ၏ အဖြစ်ကို မိမိသတိထားမိသကဲ့သို့ အခြားသူများကလည်း ရိပ်စားမိလိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မိလေသည် ။

ခဏကြာ၍ လူကြီးဝိုင်းသို့ ပီယာရောက်သွားသောအခါ၌ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါ ဗလိုနာက

"ပီတာစဘတ် ရွှေမြို့တော်က စံအိမ်ကြီးကိုပြန်ပြီး ပြင်ဆင်နေတယ် ကြားတယ်၊ ဟုတ်လား တူတော်မောင်"

ပီယာသည် ရွှေမြို့တော်ရှိ စံအိမ်ကြီးကို မွမ်းမံပြင်ဆင်လျက် ရှိလေသည် ။ ဗိသုကာကြီးက ပြင်ဆင်ရန် လိုသည် ဟု ဆိုသဖြင့် ပီယာလည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့် ပီတာစဘတ်ရှိ စံအိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင်ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"စံအိမ်ကြီးကို ပြင်တာကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

မင်းသားကြီး ဗာစီလီရဲ့ စံအိမ်မှာ ပဲ ဆက်နေပါဦးလား တူတောင်မောင် ရဲ့ မင်းသားကြီးလို မိတ်ဆွေမျိုးနဲ့ နေရတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ တာပေါ့"

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာက မင်းသားကြီး ဗာစီလီကို ပြုံးကြည့်ရာက ပြောလိုက်၏။

"စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ တူတောင်မောင် အကြီးတော်တို့ ကတော့ လူကြီးဆို တော့ အစစအရာရာ စဉ်းစားပြီး ပြောတာပါ။ တူတောင်မောင်ကတော့ ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တူတောင်မောင် မှာ အကြံဉာဏ်ပေးဖို့ လူလိုတယ်။ ခုလိုပြောလို့ အဘွားကြီး လျှာရှည်ရန်ကောလို့ လည်း စိတ်မတိုနဲ့ ဦး နော်၊ အဘွားကြီးဆိုတော့ အဘွားကြီးစကားမျိုးပဲ ပြောရမှာပဲ"

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာက ခေတ္တရပ်လိုက်ကာ မိမိတို့ အသက်ကို ထုတ်ဖော် ပြောပြီးနောက် အခြားသူများက မည်သို့ထင်ကြလေမည်နည်းဟု အကဲခတ်လေ့ရှိသော မိန်းမတို့ ထုံးစံအတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည် ။

"တူတောင်မောင်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ကူးဖို့ အချိန်တော်ပြီ နော်"ဟု ဆက်ပြောပြီး တစ်ဖန် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။ ထိုအချိန်၌ ပီယာသည် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကို မကြည့်၊ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကလည်း ပီယာကို မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာကို ချထားကြလေသည် ။ သို့ရာ တွင် ပီယာ့အနား၌ ပူးကပ်စွာထိုင်လျက်ပင် ရှိလေသည် ။ ပီယာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ရင်း မျက်နှာနီရဲလျက် ရှိလေသည် ။

စံအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကား ပီယာသည် အတွေးန

ယ်ချဲ့လျက်ရှိသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်၍ မပျော်တော့ချေ။ မိမိနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးတို့ သည် မည်သို့ ဖြစ်ခဲ့ကြပေ သနည်း။ စင်စစ် ယခုအထိကား မည်သို့မျှ မဖြစ်ခဲ့သေးချေ။ သို့ရာတွင် ကလေးဘဝကစ၍ သိခဲ့သော ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၊ သူ၏ အလှအပကို ပြောတိုင်း 'ကြည့်ကောင်းသားပဲ'ဟု အမှတ်မထင် ရည်ညွှန်းပြောခြင်း ခံခဲ့ရသည့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကို ပီယာသည် တိမ်းညွတ်ခဲ့လေပြီ။ တစ်နေ့တွင် ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု ထင်မှတ်လျက် ရှိလေပြီ။

"ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်မင်းသမီးဟာ လိမ္မာရေးခြားမရှိဘူး၊ ဒါကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း ပြောခဲ့ဖူး တယ်၊ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးရဲ့ အလှဟာ အများကို သွေးထိုးပေးတဲ့ အလှမျိုး၊ မကောင်းမှုကို လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ အလှမျိုး၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ သူ့မောင်တော် အနာတိုလီတို့ နှစ်ဦးဟာ မောင်နှမအရင်း ချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာသက်ဝင်နေကြတယ်လို့ ပြောတဲ့ စကားတွေလည်း နားမဆံ့အောင် ကြားနေရတယ်၊ ဟုတ်မှာ ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် အနာတိုလီကို တခြားပို့လိုက်တာဖြစ်မှာ ပဲ၊ ဟစ်ပိုလီတီ ကလည်း သူ့မောင်၊ မင်းသားကြီး ဗာစီလီက ခမည်းတော်၊ အို မဖြစ်သေးပါဘူး"ဟု ပီယာသည် တသီတတန်းကြီး တွေးနေမိသည် ။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ တွေးလျက်ရှိရင်းကလည်း (ပီယာ၏ အတွေးမှာ ပြည့်စုံခြင်း မရှိပါ။) ပီယာသည် ပြုံးလိုက်မိပြန်ကာ တစ်ဖက်လှည့်တွေးနေမိပြန်သည် ။ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးအား မကောင်းဘက်က တွေးနေချိန်တွင် 'ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးသည် မိမိ၏ ကြင်ရာတော်ဖြစ်လျှင် ကောင်းလေစွ၊ မိမိအား မည်မျှ ချစ်ခင်လေမည်နည်း၊ မိမိကြားရသော သတင်းများ သည် မမှန်သတင်းများ သာ ဖြစ်သည် 'ဟု အကောင်းဘက်ကို လှည့်၍ တွေးမိပြန်သည် ။ တစ်ဖန် ပီယာသည် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးအား မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ သမီးတော်အဖြစ် မဟုတ်ဘဲ

အပြာရောင်ဝတ်ရုံထဲမှ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာအလှပိုင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက် အနေဖြင့် ကြည့်မိပြန်သည်။ ‘အို မဟုတ်သေးပါဘူး’ ဟု ပီယာသည် စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိပြန်သည်။ ဟယ်လင် မင်းသမီးက လေးနှင့် စုလျားရစ်ပတ်ရန်အရေးကား သဘာဝလည်း မကျ၊ ဂုဏ်သိက္ခာ လည်း ပျက်သည် ဟု ယူဆလိုက်ပြန်သည်။ ဟယ်လင်မင်းသမီးက လေး၏ ကြည့်ပုံနှင့် စကားပြောပုံ များကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့ နှစ်ယောက် အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်သည် ကို မြင်သွားကြသော မင်းပရိသတ် များ၏ ကြည့်ပုံနှင့် စကားပြောပုံများကိုလည်းကောင်း တွေးမိပြန်သည်။ မိမိ၏ စံအိမ်အကြောင်း ပြောစဉ်က မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး၏ ကြည့်ပုံများ ၊ စကားပြောပုံများ ၊ မင်းသားကြီး ဗာစီလီနှင့်တကွ အခြားသူများကပါ စကားရိပ်သန်းလာပုံများကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ဤသည် နှင့် တစ်ပြိုင် တည်း မိမိအား မကောင်းမှုကြီး တစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန်အတွက် ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံရသကဲ့သို့ လန့်ဖျပ်သွားမိပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ တွေးရင်းကလည်း ဟယ်လင်မင်းသမီး ကလေး၏ ကျက်သရေရှိသော အလှသည် စိတ်မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး ထင်လျက် ရှိနေပေ သတည်း။

***

အခန်း ၂

၁၈၀၅-ခု၊ နိုဝင်ဘာလ၌ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ဘုရင့်အစိုးရကိစ္စဖြင့် နယ်လေးနယ်သို့ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်ဟု အကြောင်းပြကာ ခရီးထွက်မည်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် တကယ့် ရည်ရွယ်ချက်မှ နှစ်ချက်ရှိ၏။ တစ်ကြောင်းမှာ အတန်ကြာမျှ စစ်ဆေးခြင်းမပြုခဲ့သော မိမိလယ်မြေ များကို ကြည့်ရှုရန်ဖြစ်၍ အခြားတစ်ကြောင်းမှာ ကား သားတော် မင်းသားကလေး အနာတိုလီနှင့် မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ၏ သမီးတော်တို့ စုလျားရစ်ပတ် ထိမ်းမြားရေးအတွက် ထိုနယ်များ တွင် တပ်စခန်းများ ချလျက်ရှိသော သားတော် အနာတိုလီအား မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီထံသို့ ခေါ်သွားရန် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပြဿနာ သစ်များကို ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုမီ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ပီယာ၏ ပြဿနာကို ဦးစွာရှင်းလင်းရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။ ပီယာသည် ယခု တလော၌ အပြင်အပသို့ လည်ပတ်ခြင်းမရှိဘဲ တည်းခိုရာ မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ စံအိမ်တော်တွင် သာ နေကုန်နေခန်း နေထိုင်လျက်ရှိသော်လည်း (ချစ်မိသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း) ဟယ်လင်မင်းသမီး ကလေးနှင့် တွေ့လျှင် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်လျက် ယခုထက်တိုင် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးအား ချစ်ရေးဆိုခြင်း မပြုသေးချေ။

"အိမ်း၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ချောချောမောမောပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို မြန်မြန်နေရာကျမှ ဖြစ်မယ်"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် တစ်နံနက်၌ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ညည်းမိသည်။ ပီယာ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို မိမိက ဖြေရှင်းပေးရန် ဝတ္တရား ရှိသော်လည်း (မြင်းကမလှုပ်ဘဲ ခုန်ကချည်း လှုပ်နေ၍ မဖြစ်။) ပီယာမှာ ဤလိုကိစ္စမျိုးတွင် ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်သည့်အတွက် မင်းသားကြီး ဗာစီလီအဖို့ အခက်ကြုံလျက် ရှိလေသည်။ "အိမ်း၊ လူကလည်း ငယ် စည်းစိမ်ဥစ္စာကလည်း လိုလေသေးမရှိဆိုတော့ ပိုပြီးခက်တာပေါ့လေ၊ ဘုရားသခင်စောင့်မတော်မူလေမှ ပဲ၊ သန်ဘက်ခါဆိုတော့ သမီးတော် ဟယ်လင်ရဲ့ ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာ အထိမ်း အမှတ်နေ့ပဲ၊ အဲဒီနေ့ကျရင် နှစ်ယောက်သုံးယောက်လောက်ကို ဖိတ်မယ်၊ ဒီလောက် အရိပ်ပေးလို့ မှ သူနားမလည်သေးရင် ငါပဲကြည့်ပြီး စီမံပေးရတော့မှာ ပဲ၊ အိမ်း၊ ကိုယ့်သမီးကိစ္စပေကိုး" ဟု တွေးလျက် ရှိလေသည်။

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာ၏ ဧည့်ခံပွဲသဘင်ကျင်းပပြီးခဲ့သည် မှာ တစ်လနှင့် နှစ်သီတင်းမျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုအတွင်း၌ ပီယာသည် ညစဉ်လိုလိုပင် အိပ်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ မိမိနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးတို့ ၏ ရှေ့ရေးကိုသာ စဉ်းစားမိသည်။ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးနှင့်သာ စုလျားရစ်ပတ်ခြင်းပြုပါက ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့လိမ့်မည်ဟု လည်း သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပီယာသည် အားတင်းကာ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကို လက်ထပ်ခြင်း မပြုတော့ပြီ။ ဤစံအိမ်ကြီး မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသာ ချထားသော်လည်း ပီယာသည် ယခုထက်တိုင် မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ စံအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားခြင်း မပြုသေးချေ။ တစ်ဖက်ကလည်း ဤစံအိမ်ကြီးတွင် မိမိဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းပြုနေသမျှ မိမိနှင့် ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေး

တို့ သည် ရင်းနှီးရည်ငံလျက် ရှိကြမည်ဟု ဘေးပရိသတ်က ထင်မှတ်ကြ
ချေတော့မည်လောဟု စိုးရိမ်မိပြန်သည်။ ။ သို့ဖြင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးက
လေးအပေါ်တွင် ယခင်က ကဲ့သို့ မူမပျက် ဆက်ဆံရန် ကြိုးစားပြန်သည်
။ သို့ရာတွင် မရတော့ပြီ။ မိမိသည် ဟယ်လင်မင်းသမီး ၏ အပါးမှ မခွာ
နိုင်တော့ပြီ။ ဟယ်လင်မင်းသမီးလေးနှင့် လက်ထပ်ခြင်းသည် ကြော
က်စရာ ကောင်းသည် မှန်သော်လည်း မိမိတို့ နှစ်ဦးသည် နဖူးစာဆုံကြရ
လေပြီဟု ပီယာတွေးလျက်ရှိသည်။ ။ မိမိအလိုအတိုင်းသာဆိုလျှင် ဤည
တ်ကွင်းမှ ရုန်းထွက်နိုင်ကောင်း ရုန်းထွက်နိုင်မည် ဖြစ်သော် လည်း (ယ
ခင်က ဧည့်ခံပွဲများကို ကျင်းပလေ့မရှိသည့်) မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည်
ဧည့်ခံပွဲများကို တစ်နေ့မျှ အလွတ်မရှိရအောင် နေ့စဉ်ကျင်းပကာ ပီယာ
အား ထိုဧည့်ခံပွဲများ သို့ တက်စေလျက်ရှိခြင်း ကြောင့် ပီယာမှာ မငြင်း
သာတော့ဘဲ ၎င်း၏ အလိုသို့ လိုက်လျောနေရလေသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ
၌ အပြင်သို့မထွက်ဘဲ စံအိမ်တွင် ရှိစဉ်၌ လည်း မင်းသားကြီး ဗာစီလီသ
ည် ပီယာ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ဖြစ်စေ၊ အရေရှုံ့တွလျက်ရှိ၍ မုတ်ဆိတ်များ
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ရိတ်ပယ်ထားသော ပါးကိုဖြစ်စေ ထိုးပေးကာ
နမ်းရှုပ်ခိုင်းရင်း "မနက်ဖြန်ကျရင် ဆက်ဆက်နော်"ဟု လည်းကောင်း၊ "
ဒီနေ့ညနေ ညစာစားပွဲကို လာဖြစ်အောင် လာနော်"ဟုလည်းကောင်း၊ "
ဦးရီးတော်တစ်ယောက်လည်း တူတော် မောင့်အတွက် ဘယ်မှ ခရီးမထွ
က်တာ"ဟု လည်းကောင်း ပြောတတ်သေးသည်။ ။ မင်းသားကြီး ဗာစီ လီ
သည် (၎င်း၏ အဆိုအရ) ပီယာကြောင့် အပြင်သို့ မထွက်ဟု ဆိုသော်လ
ည်း တစ်နေ့လုံးနေ၍ မှ ပီယာနှင့် စကားတစ်ခွန်း မပြောမိကြချေ။ သို့အ
တွက် ပီယာမှာ လည်း မင်းသားကြီး ဗာစီလီ စိတ်ပျက်သွားအောင် မလှ
ပဲရက်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ။ နေ့တိုင်းလည်း ပီယာသည် ထိုကိစ္စ
တွေကို သာ ထပ်တလဲလဲ တွေးတောကာ တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရွ

တ်ဆိုနေမိလေသည်။ ။ ‘ငါဟာ ဟယ်လင့်အကြောင်းကို ဒီလောက်ဆိုရင် နားလည်လောက်ပြီ၊ ဟယ်လင်ဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ကောင်းပြီ၊ ဟယ်လင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရင်တုန်းက ထင်မြင်ချက်တွေဟာ မှန်သလား၊ ခုထင်မြင်ချက်တွေက မှားသလား၊ ဟယ်လင်ဟာ ငါထင်သလို မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် မဟုတ်ရှာပါဘူး၊ တော်ရှာပေးသားပဲ’ဟု တွေးမိသည်။ ။ တစ်ခါတလေ၌ လည်း ‘ဟယ်လင်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အမှားအယွင်းရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး၊ စကားအရာမှာ လည်း လိမ္မာတယ်၊ စကားလည်း နည်းတယ်၊ ပြောလိုက်ရင်လည်း ရိုးရိုးကလေးနဲ့ သိမ်မွေ့တယ်၊ တကယ်တော့ ဟယ်လင်ဟာ မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဟီရိုဩတ္တပ္ပတရားနဲ့ လည်း ပြည့်စုံတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းမဆိုးတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ဟု တွေးမိတတ်သည်။ ။ ပီယာသည် ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးနှင့် တွေ့တိုင်း ဤသို့ စဉ်းစားမိသည်။ ။ အသံထွက်၍ တွေးတတ်သည်။ ။ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးကမူကား ဤစကားများကြောင့် ဘဝင်မြင့်သွားဟန် မရှိဘဲ ခပ်တိုးတိုးသာ ပြန်ဖြေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရီဝေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်၍ ပြုံးနေတတ်သည်။ ။ ထိုအပြုံးနှင့် ထိုမျက်လုံးရွဲကြီးများကား ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ တန်ခိုး သြဇာကြီးမားပုံကို ပြရာ၌ အထက်မြက်ဆုံးသော လက်နက်များ ပေတည်း။ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ စိတ်၌ ထိုမျက်လုံးရွဲ ကြီးများ နှင့် ထိုအပြုံးသည် စကားလုံးပေါင်း ထောင်သောင်း ပြောသည် ထက် ထိရောက်သည် ဟု ထင်လေရာ ထင်သည့်အတိုင်းလည်း ထိရောက်သည် သာ ဖြစ်လေသည်။ ။

ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးသည် ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားစေသည့် တောက်ပသော အပြုံးဖြင့် ပီယာကို နှုတ်ဆက်တတ်၏။ ထိုအပြုံးကား ပီယာတစ်ယောက်အတွက်သာ ရည်စူးသော သီးသန့်အပြုံးပေတ

ည်း။ ပြီးရိုးပြီးစဉ် မျက်နှာကို ဝင်းထိန်စေတတ်သော သာမန်အပြုံးထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အပြုံးပေတည်း။ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးသည် မိမိထံမှ ချစ်ရေးဆိုသောစကား ကို မျှော်လင့်လျက်ရှိကြောင်း ပီယာသိ၏။ မိမိတို့ နှစ်ဦးကြား၌ စည်းကြောင်းကို ကျော်ဖြတ်လာလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်ရှိကြောင်း ပီယာသိ၏။ မိမိသည် လည်း အနှေးနှင့်အမြန် ထိုစည်းကြောင်းကို ကျော်ဖြတ်မိတော့မည်ဟု ပီယာ သိပေသည် ။ သို့ရာတွင် ဤစည်းကြောင်းကို ကျော်ဖြတ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်တိုင်း ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထကာ ခေါင်းနားပန်းများ ပင် ကြီးလာတတ်သည် ။ တစ်လခွဲမျှသော ကာလအတောအတွင်း၌ ဤကြောက်စရာကောင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ် လာပြီဟု ပီယာ့စိတ်တွင် မကြာခဏ ထင်မိ၏။ သို့ထင်မိတိုင်း ‘ငါ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ငါတစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်၊ မပြတ်မသား လုပ်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူး’ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးမိသည် ။

ပီယာသည် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုခုကို ချမှတ်လိုသည် ။ သို့ရာတွင် ပီယာ၏ စိတ်တန်ခိုး သတ္တိတို့ သည် ပျက်ပြယ်ခဲ့လေပြီ။ ပျောက်လွင့်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါ၌ ပီယာသည် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်ရပြန်သည် ။ အချို့သော လူများ သည် မိမိ၌ အပြစ်ရှိသည် ဟု ယူဆသော အခါများ တွင် စိတ်တန်ခိုးသတ္တိ သိမ်ငယ်တတ်ကြ၍ မိမိဘက်က ရိုးသားမှန်ကန်သည် ဟု ယုံကြည် သောအခါများ ၌ ကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတတ်ကြ၏။ ပီယာသည် ထိုကဲ့သို့သော လူစားမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည် ။ ပီယာသည် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါ ဗလို၏ ဧည့်ခံပွဲသဘင်တွင် ရှုဆေးဘူးကို ကောက်ယူမည်ပြုစဉ်က ဟင်လယ်မင်းသမီးအား စွဲလမ်း နှစ်သက်

သောစိတ် စတင်၍ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေရာ ထိုအချိန်မှ စ၍ မိမိ၏ စွဲလမ်းတပ်
မက်မှုသည် ရိုးဖြောင့် ခြင်းမရှိဟု မလုံမလဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ။ ဤ
သို့ဖြင့် မသိမသာ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသော မလုံမလဲ စိတ်ဓာတ်သည် ပီ
ယာ၏ ရဲရင့်စွာ ဆုံးဖြတ်တတ်သော စိတ်တန်ခိုးသတ္တိကို ချုပ်နှောင်ထား
သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ။

ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည်
နေ့၌ ပွဲသဘင်ကလေး တစ်ခုကို မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ စံအိမ်တော်တွင်
ကျင်းပလေသည်။ ။ ထိုပွဲသဘင်သို့ (မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ ကြင်ရာ
တော် ပြောသကဲ့သို့)ရင်းနှီးသူတစ်သိုက်ကိုသာ ဖိတ်ကြားခြင်း ပြုလေသ
ည်။ ။ ထိုနေ့ညနေသည် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ အနာဂတ်ကို
ဆုံးဖြတ်မည့်အချိန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့်လည်း မိတ်ဆွေရောင်းရင်းနှင့်
ဆွေမျိုးညတီများကို လက်သိပ်ထိုး အသိပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ ဧည့်သည်
များအားလုံး စားပွဲတွင် ထိုင်မိကြပေပြီ။ မင်းသားကြီး၏
ကြင်ရာတော်မှာ စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကြင်ရာတော်မှာ ငယ်င
ယ်က လှပချောမောခဲ့ဟန်ရှိ၍ ခွဲညားသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ဖြစ်
ပေသည်။ ။ ကြင်ရာတော်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ ကား အရေးကြီးသည့်
ဧည့်သည် များ ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၊ ၎င်း၏ ဇနီးနှင့် မှန်နန်းအ
ပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာတို့ ထိုင်လျက် ရှိကြ၏။ စားပွဲ၏ အခြားအ
စွန်းတစ်ဖက်တွင် ကား လူငယ်လူရွယ်များ နှင့် ဆွေမျိုးများ အပြင် ပီ
ယာ နှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးတို့ ပါ ကပ်၍ ထိုင်လျက်ရှိကြသည်
။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီကား ညစာ သုံးဆောင်ခြင်း မပြုဘဲ ရွှင်ပျသော
မျက်နှာထားဖြင့် ဧည့်သည် တော် မင်းပရိသတ်များကြားတွင် ထိုမှ ဤမှ
လူးလာခတ် သွားလာလျက် ရှိ၏။ ဧည့်သည် တော်များ ၏ အနီးသို့ ရောက်
လာတိုင်းလည်း မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ပီယာနှင့် ဟယ်လင်မင်း

သမီးကလေးတို့ ကို ဂရုမပြုမိဘဲ ရယ်မောစရာ များကို တသောသော ပြောလျက်ရှိပေရာ ဧည့်ခံပွဲကလေးမှာ မင်းသားကြီး ဗာစီလီကြောင့် စိုပြည် လျက် ရှိလေသည်။ ။ ပျားဖယောင်းတိုင်များမှ မီးရောင်များ သည် ခန်းမဆောင် တစ်ခုလုံးတွင် ထိန်လင်းလျက် ရှိသည်။ ။ ငွေထည်ပစ္စည်းများ နှင့် ကရုကမာထည်များ သည် လည်း ဖိတ်ဖိတ် တောက် လျက်ရှိ၏။ မိန်းမများ ၏ အဝတ်အစားများ ၊ ဘယက်တန်ဆာ များ ၊ ယောက်ျားများ ၏ ပခုံးရစ် ပန်းပွားများကလည်း ပြုံးပြုံးပြက်လျက် ရှိကြ၏။ ကြက်သွေးရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ထား ကြသည့် အစေတော်များ သည် ဟိုမှ သည် မှ သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ ပန်းကန်ပြားသံ၊ ဓားသံ၊ ဇွန်းသံ၊ ခက်ရင်းသံ၊ ဖန်ခွက်သံတို့ မှာ လည်း စကားပြောသံ တသောသောနှင့် ရောယှက်သွား ကြလေသည်။ ။ စားပွဲတစ်ဖက်ထိပ်တွင် မူ သက်တော်ရှည် ဝန်ကြီးတစ်ဦးက မိမိသည် အမတ်ကတော် ကြီးအား နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြောင်း၊ ခက်ခဲစွာ ပိုးပန်းယူခဲ့ရကြောင်း ပြောလျက် ရှိလေရာ အမတ်ကတော်ကြီးမှာ သဘောကျလွန်းသဖြင့် ရယ်မောလျက် ရှိလေသည်။ ။ အခြားတစ်နေရာတွင် ကား ဧည့်သည် တော်များ သည် ၎င်းတို့ ၏ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတစ်ဦး စီးပွားပျက်သွားသည့် အကြောင်းကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။ ။ စားပွဲအလယ်၌ မူ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် မင်းပရိသတ်ကို စကားဖောင်လောက်အောင်ပြော၍ ဧည့်ခံလျက် ရှိ၏။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် လွန်ခဲ့သည့်နေ့က ကျင်းပခဲ့သော ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ ကောင်စီလူကြီးများ ၏ ညီလာခံသဘင် အကြောင်း၊ ထိုညီလာခံသဘင်၌ ပီတာစဘတ်ရွှေမြို့တော်၏ စစ်ဘုရင်ခံချုပ်သစ် ကုဇမစ်ဗျာဇေမီတီ နေ့က အလက်ဇန်းဒရား ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်ပြန်တမ်းကို ဖတ်ကြားပြသကြောင်း၊ ထိုအမိန့်တော် ပြန်တမ်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ်အား

တိုင်းသူပြည်သားများက သစ္စာစောင့်သိရှိသေကြ သဖြင့် ဝမ်းမြောက် တော်မူကြောင်း၊ ပီတာစဘတ် ရွှေမြို့တော်သားများ ၏ သစ္စာတော် စောင့်သိရှိသေ မှုကြောင့် များ စွာ အားတက်ရွှင်လန်းတော်မူမိကြောင်း၊ ဤသို့ သစ္စာရှိသော နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ မှီတင်းရာ နိုင်ငံတော်ကြီး၏ မှန်ကူသနင်းဖြစ်ရခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူမိကြောင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ် သည် မိမိအား တိုင်းပြည်က သစ္စာစောင့်သိသည် နှင့်အညီ ထိုက်တန်အောင် သယ်ပိုးဆောင်ရွက်တော် မူမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအမိန့်ပြန်တမ်း၌ ‘ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားအမိန့်တော်ရှိလိုက်သည် ၊ စစ်ဘုရင်ခံချုပ်ကြီး’ စသဖြင့် ပါရှိကြောင်း မင်းမိန်းမ ပရိသတ်အား ပြီးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

"စစ်ဘုရင်ခံချုပ်ကြီးကလည်း ‘ဆာဂျီ-ကုဇမစ်’ဆိုတဲ့ စကားလုံးက နေပြီး ရှေ့ဆက်မဖတ် တတ်တော့ဘူးထင်တယ်"ဟု အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မေးလိုက်သည် ။

"ဟဲဟဲ၊ ရှေ့တော့ ဆံခြည်တစ်မျှင်လေးလောက်တောင် ဆက်မရတော့ပေဘူးဗျ၊ ‘ဆာဂျီကု ဇမစ်၊ မင်းနေပြည်အရပ်ရပ်မှ ၊ မင်းနေပြည်အရပ်ရပ်မှ ’ဆိုပြီး ရှေ့ဆက် မဖတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်က နာမည်တပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေပေ တာကိုးဗျ၊ အမိန့်တော်ပြန်တမ်းကို ပြန်ဖတ်လိုက် ထစ်နေလိုက်နဲ့ တော်တော်နဲ့ ကို ရှေ့မတက်ဘူး၊ ‘ဆာဂျီ’လို့ လည်း စဖတ်လိုက်ရော ရှိုက်သံပါ လာပြီး ‘ကုဇမစ်’ဆိုတဲ့ စာလုံးရောက်တော့ မျက်ရည် တွေဝဲလာရော၊ အဲ ‘မင်းနေပြည်တော်အရပ်ရပ်မှ ’လို့ လည်း ဖတ်လိုက်ရော ရှိုက်ချလိုက်ပြီး နောက်ဆက် မဖတ်နိုင်တော့ဘူးဗျို့၊ ဒါနဲ့ အိတ်ထဲက ပဝါထုတ်၊ မျက်လုံးသုတ်ပြီး နောက်တစ်ခါ ဖတ်ပြန်ရော၊ ‘ဆာဂျီကုဇမစ် ၊ မင်းနေပြည်အရပ်ရပ်မှ ’ဆိုတဲ့ နေရာလည်း ရောက်ရော မျက်ရည်တွေ

ထပ်ဝဲ လာပြီး နောက်ဆုံးတော့ အခြားတစ်ယောက်က ထဖတ်ပေးမှ ကိစ္စပြီးပေတော့တယ်"

မင်းပရိသတ်ကား သဘောကျ၍ ရယ်မောလျက် ရှိကြပေသည်။ ။

"ဒီလိုလဲမပြောကြပါနဲ့ လေ၊ တကယ်တော့ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ ရဲ့ စစ်ဘုရင်ခံချုပ်ကြီး ဟာ သဘောတော့ ကောင်းရှာပါတယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီး ဒီလိုမပြောနဲ့ နော် ဟင်း" မှန်နန်းအပျိုတော် ကြီး အင်နာပါဗလိုနာက လက်ညှိုးတငေါက်ငေါက်ဖြင့် သူ့စားပွဲမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

ပရိသတ်အားလုံးသည် တသောသော ရယ်မောလျက် ရှိကြ၏။ စားပွဲထိပ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသော ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်သည် တော်များကား အားလုံးရွှင်မြူးလျက်ရှိကာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ စကားစမြည် ပြောလျက် ရှိကြလေသည်။ ။ ပီယာနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးသာလျှင် စားပွဲထိပ်၌ တိတ်ဆိတ် စွာ ပူးကပ်ထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ။ မပွင့်တပွင့် အပြုံးများကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာများ သည် ဝင်းထိန်တောက်ပလျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ ၏ အပြုံးကား အခြားသူများ ရယ်စရာ ပြောသဖြင့် ပြုံးသော အပြုံးမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးနေကြသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်လေ သည်။ ။ ကျန်ပရိသတ်များ သည် ရယ်မောခြင်း၊ စကားပြောခြင်း၊ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခြင်း၊ ရိုင်းမြစ် ကမ်းမှ ထွက်သော ဝိုင်အရက်ကို သုံးဆောင်ခြင်း စသဖြင့် အသီးသီး လှုပ်ရှားလျက်ရှိရာက ပီယာနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကို မကြည့်ကြဘဲ ဂရုမစိုက်ဟန်ပြုလျက် ရှိကြလေသည်။ ။ သို့ရာတွင် တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ကား ၎င်းတို့ နှစ်ဦးဘက်သို့ လှမ်း၍ မသိမသာ အကဲခတ်လျက် ရှိကြလေရာ ၎င်းတို့ ၏ ရယ်စရာ မောစရာပြောခြင်း၊ အစားအစာ

များကို သုံးဆောင်နေကြခြင်းမှာ အပေါ်ယံ ဟန်ဆောင်နေကြခြင်းများ သာဖြစ်လျက် အကယ်၍ မူ ပီယာနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးအား အာရုံစိုက်လျက်ရှိခြင်းကို သိနိုင်ပေသည်။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် စစ်ဘုရင်ခံချုပ်ကြီး၏ ဟန်ကို အတုခိုးလုပ်ပြကာ နောက်ပြောင်လျက်ရှိသော်လည်း မျက်လုံးများကမူ သမီးတော် ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေး ဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်လျက်ရှိ၏။ ရယ်လိုက်သည့်အခါတွင်လည်း မင်းသား ကြီး ဗာစီလီ၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်နေသော မျက်နှာထားကား ‘အိမ်း၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ အားလုံး ချောချောမောမောပဲ၊ ဒီကိစ္စ ဒီနေ့ညတော့ အဆင်ပြေကောင်းပါရဲ့’ ဟု ပြော နေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာမှာလည်း ‘မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ ၏ စစ်ဘုရင်ခံချုပ် ကြီး’ကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် လက်ညှိုးတငေါက်ငေါက် ထိုး၍ ပြောရင်း ပီယာတို့ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လျက်ရှိသော်လည်း ၎င်း၏ မျက်စိထဲ၌ ကား သမက်လောင်းနှင့် သမီးကိုကြည့်၍ ပီတိ ဖြစ်လျက်ရှိသော မင်းသားကြီး ဗာစီလီကိုသာ မြင်လျက်ရှိလေသည်။ ကြင်ရာတော် မင်းသမီးကြီး ကား မိမိအနီးမှ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးအား ဝိုင်အရက်ချိုခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်းက သမီးတော် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ကြင်ရာ တော် မင်းသမီးကြီး၏ သက်ပြင်းသံမှာ ‘ကဲ ထိပ်ထားကြီးတို့ ညီမတော်တို့လို လူကြီးတွေကတော့ စားလို့ သောက်လို့ လည်း ပြီးကြပြီ၊ အရက်ချိုလေးတစ်ကျိုက် နှစ်ကျိုက်လောက် မှီပဲဖို့ ပဲ ကျန်တော့ တယ်၊ ကျန်လူငယ်တွေကိုတော့ သူတို့ ဘာသာ ရဲရဲတင်းတင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ တော့’ ဟူ၍ ပြောသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သံတော်အရာရှိတစ်ယောက်ကား ပီယာနှင့် ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရွှင်ပျသော မျက်နှာများကိုကြည့်လျက် ‘အိမ်း၊ c

ယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်ဆိုတော့ ပျော်ကြပေသကိုး၊ ငါသာ အလိုက်မသိဘဲ စကားတွေ ဖောင်နေတာ'ဟု တွေးလျက် ရှိလေသည်။ ။

နောက်ဆုံး၌ မင်းပရိသတ်သည် ဧည့်ခံပွဲသဘင်ကို လွှမ်းထားသည့် အပေါ်ယံ အသေးအဖွဲ ကိစ္စများကို အာရုံပြတ်သွားကြကာ ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ယောက်ျားပီသသော လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ချောမောလှပသော မိန်းမရွယ်တစ်ဦးတို့ ၏ အရိပ်အကဲကိုသာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိကြလေသည်။ ။ ဤ စိတ်ဝင်စားမှုသည် အရာအားလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားလေတော့သည်။ ။ ဧည့်ခံပွဲ၌ ပြောဆိုလျက်ရှိသော 'ပြက်လုံး'များ သည် လည်း ပွဲမကျတော့ချေ။ သတင်းစကားများ သည် လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းတော့ချေ။ ။ ၎င်းတို့ သည် စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြသော်လည်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ မတတ်သာ၍ ပြောဆိုနေကြခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ပေသည်။ ။ ဧည့်သည် များကိုမဆိုထားဘိ၊ အဆောင်ကိုင်များ ပင်လျှင် မိမိတို့ တာဝန်ဝတ္တရားများကို မေ့လျော့နေကြကာ တောက်ပကြည်လင် သော မျက်နှာထားဖြင့် လှပလျက်ရှိသော ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးနှင့် ရွှင်ပျဟန်ရှိသော်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မသက်မသာ မျက်နှာထားဖြင့် ရှိနေသော ပီယာတို့ ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိလေ သည်။ ။ ပျားဖယောင်းတိုင်များမှ အလင်းရောင်သည် ပင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦး၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလျက် ရှိသော မျက်နှာများ ပေါ်သို့ စုပြုံ၍ ဖြာကျ နေသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ ။

ပီယာသည် မိမိအား အားလုံးက ဝိုင်း၍ အကဲခတ်နေကြခြင်းကို သတိထားမိသည့်အတွက် ကျေနပ်သလိုလည်း ဖြစ်မိ၏။ ရှက်စနိုးလည်း ဖြစ်မိလေသည်။ ။ ပီယာသည် အလုပ်တစ်ခုတွင် ဝင်စား နစ်မြုပ်လျက်ရှိသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မည်သည့်အရာကိုမျှလည်း ကောင်းစွာမမြင်၊ မည်သည့်အရာကို မျှလည်း ကောင်းစွာမကြားဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိနေလေသည်။ ။

မကြာခဏပင် ပီယာသည် မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ကာ သူတစ်ယောက်တည်း တွေးချင်ရာကို တွေးနေမိသည်။ ။

‘အင်း ငါလည်း ဒါနဲ့ ကိစ္စပြီးတော့မယ် ထင်တယ်၊ တယ်လည်း မြန်ဆန်လိုက်ပါကလား၊ ဘယ်လို များ ဖြစ်တာပါလိမ့်၊ သူနဲ့ ငါက တော်တော်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် တို့ နှစ်ယောက်တော့ ညားကြ တော့မယ် ထင်တယ်၊ အားလုံးကလဲ တို့ နှစ်ယောက်ကို ညားစေချင်ကြဟန် တူပါရဲ့ ၊ သူတို့ က ဒီလောက်လိုလားနေကြတော့ သူတို့ ကို အားနာစရာကောင်း လာပြီ၊ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာ ငါလည်း မသိဘူး၊ ငါတော့ ယူရတော့မယ်၊ ယူရတော့မယ် ထင်တယ်’ ပီယာသည် မိမိအနီးရှိ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေး၏ နုညက်ဖြူဖွေးသော ပခုံးသားများကို ငေးကြည့်ရင်း တွေးနေမိသည်။ ။

တစ်ချီတစ်ချီတွင် လည်း ပီယာသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိဘဲ မျက်နှာထူပူဖိန်းရှိန်း လာသည်။ ။ မင်းပရိသတ်အားလုံးက မိမိကို အာရုံစိုက်လျက်ရှိကြခြင်း၊ ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ထင်လျက်ရှိကြခြင်း၊ ရိုးအလှသော မျက်နှာထားကို ဆောင်လျက်ရှိသည့် မိမိအား ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးကဲ့သို့သော အလှဘုရင်မတစ်ပါးကို ပိုင်ဆိုင်မည်ဖြစ်သည့်အတွက် ပါရီရွှေမြို့တော် ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်လျက်ရှိသကဲ့သို့ မိမိကို ပိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြခြင်းကြောင့် မိမိမှာ အနေရခက်လျက်ရှိလေသည်။ ။

‘ဟယ် တတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရတော့မှာ ပေါ့၊ ကံအတိုင်း ဖြစ်ကြရတာပေပဲ၊ အစတုန်းကတော့ မင်းသားကြီး ဗာစီလီနဲ့ ရိုးရိုးလိုက်လာတာပဲ၊ ဒီစံအိမ်တော်မှာ ငါဘာကြောင့် မတည်းခိုနိုင်စရာ ရှိသလဲ၊ ငါကလည်း ဟယ်လင်နဲ့ ဖဲကစားတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းအုပ်

တဲ့ ပိုက်ကို ကောက်ပေးတယ်။ သူနဲ့ အပြင်ထွက်လည်တယ်။ ခုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကမ္မသကာပေပဲပေါ့'ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ပြန်သည်။ ပီယာသည် သတို့ သားလောင်းအဖြစ် မင်းသမီးကလေး၏ ဘေးတွင် ထိုင်လျက်၊ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးအား ကြည့်လျက်၊ ဟင်လင်မင်းသမီးကလေး စကားပြောသံကို နားထောင်လျက်၊ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ ကိုယ်မှ သင်းပျံ့သောရနံ့ကို ရှူရှိုက်လျက်၊ ဟင်လင်မင်းသမီးကလေး၏ အလှကို ငေးမောလျက် ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလော။ တစ်ဖန် မိမိသည် ခါတိုင်းထက် ခွံညားချောမွေ့သောအသွင်ကို ဆောင်နေလေသလောဟု လည်း တွေးမိပြန် သည်။ မင်းပရိသတ်များကလည်း ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကို မကြည့်ဘဲ မိမိ၏ ခွံညားချောမွေ့ သော ရုပ်လက္ခဏာကိုသာ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည် ဟု ပီယာထင်မှတ်မိသည်။ ပီယာသည် ဤသို့ ထင်မိရာက ရင်ကိုကော့လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုမော့ကာ ကံထားသူပေတကားဟု ကြည်နူးသွားမိလျက် ရှိလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မိမိနားနားသို့ကပ်၍ ဒုတိယအကြိမ် ပြောလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ပီယာမှာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ဖြစ်နေ၍ သဲကွဲစွာ မကြားလိုက်မိချေ။

"စဉ်းစားလှချေလား တူတော်မောင်ရဲ့ ၊ တူတော်မောင်ရဲ့ ရောင်းရင်းမင်းသားကလေး အင်ဒရေဆီက နောက်ဆုံး သတင်းလေး ဘာလေးများ မကြားဘူးလားလို့ ဦးရီးတော်က မေးနေတာ ပါ"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီက တတိယအကြိမ် ထပ်ပြော၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ မင်းပရိသတ်များ သည် မိမိနှင့် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးတို့ အား ပြုံးလျက်ရှိကြခြင်းကို ပီယာ သတိထားလိုက်မိပြန် သည်။ 'ဘာကို စဉ်းစားရမှာ လဲ ဦးရီးတော်ရဲ့ ၊ ဦးရီးတော် သိသားပဲ'ဟု ပီယာ ပြောလိုသည်။ ။ သို့ရာ တွင် မပြောရဲ။ ထို့ကြောင့် ပီယာက ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏

အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်၏။ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးကလည်း ပြုံးပြလိုက်သည် ။

"မင်းသားကလေး အင်ဒရေ့ဆီကစာကို ဘယ်တုန်းကရသလဲ၊ အိုလ မွတ်က ပေးလိုက်တဲ့ စာကို ရရဲ့ လား" မင်းသားကြီး ဗာစီလီက ထပ်၍ မေးလိုက်သည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်းရောင်းသည့် နေရာ၌ ဆေးရိုးသည် က ကန့်လန့်ဆိုသကဲ့သို့ ဤအချိန်တွင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများကို ပြောဆိုနေလေသနည်းဟု ပင် ပီယာ တွေးလိုက်မိသေးသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးရီးတော်၊ အိုလမွတ်က ပေးလိုက်တဲ့ စာ ရပါတယ်"ဟု ပီယာက သက်ပြင်းချ၍ ဖြေလိုက်သည် ။

ညစာစားပြီးနောက်တွင် ပီယာသည် မိမိ၏ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းများနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းဆောင် ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည် ။ ဧည့်သည်များကား ပြန်သွားကြပေပြီ။ အချို့ကား ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးကို နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုဘဲ ပြန်သွားကြ၏။ အချို့ကား ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး အား လွန်စွာအရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်နေသည့်အတွက် နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုလို သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်လာ၍ နှုတ်ဆက်ကြကာ ဟယ်လင်မင်းသမီးလေးကိုယ်တိုင် ဆင်ဝင်သို့ လိုက်အပို့မခံတော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွားကြလေသည် ။ သံတော်အရာရှိကား နှမြော တသသော အမှုအရာဖြင့် တိတ်တဆိတ်ပင် ထွက်ခွာသွားလေသည် ။ သံတော်အရာရှိသည် ပီယာကို အားကျလျက်ရှိသော်လည်း 'အို ငါလည်း သံတမန်အရာရှိ တစ်ဦးပေပဲ၊ ဘာအားကျစရာ ရှိသလဲ'ဟု သံတမန်ဖြစ်ရခြင်းက မိန်းမချောတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းထက် သာလွန်ကြောင်း မဆီမဆိုင် တစ်ဖက်မှ လှည့်၍

အားတင်းကာ ထွက်ခွာသွားလေသည် ။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကား မိမိ၏ ခြေရာကို လာမေးသည့် ဇနီးသည် ကား ဒေါပွလျက်ရှိရင်း ‘ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးကတော့ အသက် ငါးဆယ်လောက်အထိ ချောနေဦးမှာပဲ။ အိမ်က ကြက်မအိုကြီးနဲ့ ကွာ လိုက်လေခြင်း’ဟု တွေးလျက် ရှိသည် ။

"ကဲ ဒီနေ့ညတော့ ဟောဒီက အစ်မတော်ထိပ်ထားကြီးကို ချီးကျူးရပေတော့မှာ ပဲနော်။ ခေါင်းနည်းနည်းအုံနေလို့ စောစောပြန်ခွင့် ပြုပါဦးနော်" မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလိုနာ သည် ကြင်ရာတော် မင်းသမီးကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ လက်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်သည် ။ ကြင်ရာတော် မင်းသမီးကြီးက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။ ပျော်ရွှင်လျက် ရှိနေသော သမီးတော် ဟယ်လင် မင်းသမီး ကလေးကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်လျက် ရှိလေသည် ။

ဧည့်သည် များ တဖွဲဖွဲပြန်သွားလျက် ရှိစဉ်တွင် ပီယာနှင့် ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးတို့ နှစ်ဦးသာ ဧည့်ခန်းဆောင်ကလေးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည် ။ ပီယာသည် ယခင်ကလည်း ယခု ကဲ့သို့ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ဖူးသည် ။ သို့ရာတွင် အချစ် ကိစ္စ နှင့် ပတ်သက်၍ ကား ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးအား တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပြောခဲ့ဖူးသေးချေ။ ယခုမူကား ပြောဖို့ အချိန်ရောက်ပြီဟု ပီယာယူဆလေသည် ။ သို့ရာတွင် ပီယာသည် ဤနောက်ဆုံး ခြေလှမ်းကို လှမ်းရန် ချီတုံချတုံဖြစ်လျက် ရှိလေသည် ။ ရှက်လည်း ရှက်နေမိသည် ။ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေး၏ ဘေးတွင် မိမိသည် အခြားသူတစ်ယောက်အစား ဝင်ထိုင်နေရသလို ထင်မိလေ သည် ။ ‘မင်းအတွက် မဟုတ်ဘူး ပီယာ၊ မင်းအတွက် မဟုတ်ဘူး ‘ဟု သူ၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်မှ အသံ တစ်သံက ပြောလျက်ရှိသည် ဟု လည်း ထင်မိသည် ။ "ဟယ်လင်ဟာ မင်းလောက် အရည်အချင်းမျိုး မရှိတဲ့ သူတွေအတွက်ပဲ။ မင်းအတွက် မဟုတ်ဘူး ပီယာ၊ မင်းအတွက် မဟုတ်ဘူး ‘ဟု သူ၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်မှ အသံ တစ်သံက ပြောလျက်ရှိသည် ဟု လည်း ထင်မိသည် ။

တံဘူး ၊ ဒီထက်သာတာတွေ ရနိုင်ပါတယ်ကွာ"ဟု ပြောနေ သံကို ကြား
ယောင်မိလေသည် ။

သို့ဖြင့် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေကြလေသည် ။ နောက်ဆုံးတွင်
တစ်ခုခုကို ပြောရတော့ မည် ဖြစ်ရကား ပီယာသည် ဧည့်ခံပွဲသဘင်တွင်
ပျော်ရွှင်ခြင်း ရှိ မရှိ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးကို မေးလိုက်၏။ ဟယ်
လင်မင်းသမီးကလေးကလည်း မိမိ၏ ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လ
ည်နေ့မှာ အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ရိုးသား
သောအမူအရာဖြင့် ဖြေ လိုက်လေသည် ။

အချို့သော ဆွေမျိုးအရင်းအချာများကား မပြန်ကြသေးဘဲ ဗဟိုဧည့်
ခန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လျက် ရှိကြ၏။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီ
သည် လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ပီယာထံသို့ လျှောက် လာလေ
သည် ။ ပီယာသည် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး
ညဉ့်နက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီ
လီသည် လောကတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ နားလည်နိုင် ခြင်းမ
ရှိသော လွန်စွာ ထူးဆန်းသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့
စူးစမ်းသောအားဖြင့် တင်းမာစွာ ကြည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက်
ချက်ချင်းပင် မျက်နှာထားပြင်ကာ ပီယာ၏ လက်ကို အောက်သို့ နှိမ့်ဆွဲ
၍ အထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကြင်နာစွာ ပြုံးလိုက်သည် ။

"ဟယ်လင်" မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ဟယ်လင် မင်းသမီးက
လေးဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍ မိမိတို့ ၏ သားသမီးများအား က
လေးဘဝကတည်းက ယုယမြတ်နိုးခဲ့သော မိဘတို့ ၏ ရင်ထဲ တွင် အလို
အလျောက် ပေါ်လာသည့် ယုယကြင်နာသံဖြင့် အမှတ်မထင် ခေါ်လိုက်
သည် ။ သို့သော် မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ဤသို့သော ခေါ်သံမျိုးကို

အခြားမိဘများ ထံမှ အတုခိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ပီယာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။

"ဆာဂျီကုဇမစ် အရပ်ရပ်နေပြည်တော်က ကြားရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင်"ဟု ခပ်နောက် နောက် ပြောလိုက်ပြီး အင်္ကျီအပေါ်ဆုံး ကြယ်သီးကို ဖြုတ်လျက်ရှိလေသည် ။

ပီယာက ပြုံးလိုက်၏။ ဤအချိန်၌ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် စစ်ဘုရင်ခံချုပ်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည် မဟုတ်ကြောင်းကို ပီယာသိသဖြင့် ပြုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ မင်းသား ကြီး ဗာစီလီကလည်း သူ့ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ပီယာ ကောင်းကောင်း သိသည် ဟု နားလည်လိုက် လေသည် ။ ထို့နောက် မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေ သည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီမှ ဣန္ဒြေဆည်၍ မရလောက်အောင် မျက်နှာပျက်လျက် ရှိလေပြီ။ ပီယာသည် မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ အဖြစ်ကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရာက ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေး၏ အကြည့်သည် 'ကဲ၊ မောင်မောင့်ဘက်ကပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါမှ မရဲရင်တော့ မောင်မောင့်အဖြစ်နဲ့ မောင်မောင် ခံပေတော့'ဟု ပြော နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည် ။

"အင်း၊ ငါတော့ ပြောရတော့မယ်၊ အို ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မဖြစ်သေးဘူး"ဟု ပီယာ တွေးမိပြန်သည် ။ သို့ဖြင့် ပီယာသည် စကားမပြောဘဲ နေရခြင်းကြောင့် အနေရကျပ်လာကာ မင်းသားကြီး ဗာစီလီပြောသည့် စစ်ဘုရင်ခံချုပ်အကြောင်းကို စောစောက မကြားလိုက်မိသည့် အတွက် မည်သည် ကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဟယ်လင် မင်းသ

မီးကလေးကို မေးလိုက် လေသည် ။ ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေးက မိမိလည်း မကြားလိုက်မိကြောင်းဖြင့် ပြုံး၍ ဖြေလိုက် သည် ။

သို့ဖြင့် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် လိုရင်းစကားသို့ မရောက်နိုင်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန် သည် ။

မင်းသားကြီး ဗာစီလီ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ ကြင်ရာတော် မင်းသမီးကြီးသည် ပီယာအကြောင်းကို အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်အား ခပ်တိုးတိုး ပြောပြလျက် ရှိ၏။

"အင်း၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက်လည်း ညီပါပေတယ်၊ ခုတော့ စိတ်အေးသွားရတာပေါ့လေ "

"ဗုရာဝါသကိစ္စဆိုတာ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ အလိုတော်ကျ ဖြစ်ရတာပဲလေ" ဟု အမျိုးသမီးကြီးက ပြောလိုက်၏။

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက် ပြောနေသည် ကို ကြားဟန်မတူဘဲ အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားကာ ဧည့်ခန်းဆောင် ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက် သည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ငိုက် နေသကဲ့သို့ ရှိသည် ။ သူ၏ ခေါင်းသည် ငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် ပြန်၍ ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး-

"ကြင်ရာတော်ကြီး သမီးတော်တို့ အခြေအနေကိုလည်း သွားအကဲခတ်ချည်စမ်းပါဦး"

ကြင်ရာတော် မင်းသမီးကြီးသည် တံခါးမကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ခုံညားသော ဟန်အမူ အရာဖြင့် တံခါးဝမှ ထွက်ကာ ဧည့်ခန်းဆောင်ကလေးထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပီယာနှင့် ဟယ်လင် မ

င်းသမီးကလေးသည် စောစောက ကဲ့သို့ပင် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည် ။

"အခြေအနေမထူးသေးဘူး မောင်တော်ရဲ့ "ဟု ကြင်ရာတော် မင်းသားကြီး ဗာစီလီကို ပြောလိုက်သည် ။ ဗာစီလီသည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ ပါးစပ်ကိုရွဲ့လိုက်သည် ။ သူ့ပါးကြီးများ သည် ပိန်ချည် ဖောင်းချည်ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာကား ထုံးစံအတိုင်း မချမ်းမြေ့သော အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိသည် ။ ထို့နောက် ကိုယ်ကိုတွန့်လိမ်၍ ထလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုမော့ကာ မိန်းမဝိုင်း အနီးမှ ဖြတ်၍ ဧည့်ခန်းဆောင်ကလေးထဲသို့ ဝင်သွားပြန်သည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပီယာ့ထံသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီမှာ လွန်စွာဝမ်းမြောက်သော မျက်နှာထားကို ဆောင်လျက် ရှိလေရာ ပီယာပင် လန့်ဖျပ်၍ ထလိုက်မိလေသည် ။

"အိမ်း၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ တူတော်မောင်ရာ၊ ကြင်ရာတော်ကြီးက ဦးရီးတော်ကို အားလုံး ပြောပြပြီးပြီ" မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ပီယာကိုလည်းကောင်း၊ သမီးတော် ဟယ်လင်မင်းသမီးကို လည်းကောင်း လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် လှမ်းဖက်လိုက်သည် ။ "တူတော်မောင်နဲ့ သမီးတော်တို့ နေနဲ့ လ ရွှေနဲ့ မြလို အင်မတန် လိုက်ဖက်တဲ့ အတွက် ဖေဖျားဖြင့် ဝမ်းသာလို့ မဆုံးဘူး၊ (မင်းသားကြီး ဗာစီ လီ၏ အသံမှာ တုန်လျက်ရှိ၏။) တူတော်မောင်ရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးကို ဦးရီးတော် သိပ်လေးစား တာကလား၊ အဲ သမီးတော်ဟာ တူတော်မောင်ရဲ့ ဇနီးခင်ပွန်းကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အိမ်း၊ ဘုရား သခင် စောင့်မပါစေကွယ်"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် သမီးတော် ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီးနောက် ပီယာကိုလည်း ပွေ့ဖက်ကာ အာပုပ်နံ့ထွက်နေ

သော ပါးစပ်ဖြင့် နမ်းလိုက်၏။ မျက်ရည်များ သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျ လာကြလေသည် ။

"ကြင်ရာတော်ကြီး ခဏလာစမ်းပါဦး" မင်းသားကြီး ဗာစီလီက အော်လိုက်သည် ။

ကြင်ရာတော်မင်းသမီးကြီး ဝင် လာလေသည် ။ ၎င်းမှာ လည်း လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် တို့ ကာ ငိုနေ လေသည် ။ ဝိယာသည် ဟယ်လင်မင်းသမီး၏ နမ်းရှုပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီးနောက် ကိုယ်တိုင်က လည်း ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး၏ လက်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ နမ်းရှုပ်နေမိလေသည် ။ ခဏကြာ သောအခါ၌ ကား ဧည့်ခန်းဆောင်ကလေးထဲ၌ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်သည် ။

‘အင်း၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပဲလေ၊ တခြား ဘယ်လိုများ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ ဒီတော့ ကောင်း သလား၊ မကောင်းဘူးလား စဉ်းစားနေလို့ လည်း အပိုပဲဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဒီလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကိစ္စပြီးသွားတော့လည်း အေးသွားတာပဲ၊ ချီတုံချတုံ မဖြစ်ရတော့ဘူးပေါ့’

ဝိယာသည် ဤသို့တွေးကာ သတို့ သမီးလောင်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိရင်း ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေး၏ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်လျက်ရှိသော လှပမို့မောက်သည့် ရင်အုံကို စိုက်ကြည့်နေမိ သည် ။

"ဟယ်လင်ထိပ်ထား"

ဝိယာသည် ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲခေါ်လိုက်မိပြီး တန့်သွားသည် ။ ‘ဒီလို နေရာမျိုးမှာ လူပျိုစကား တော့ ပြောကြရတာပဲ’ဟု ဝိယာတွေးမိသည် ။ သို့ရာတွင် မည်သို့ပြောရမည်ကို ဝိယာမသိချေ။ အခြားသူများ မည်သို့ပြောကြသည် ကိုလည်း စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည် ။ ဝိယာသည် ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေမိသည် ။ ဟယ်လင်

မင်းသမီးကလေးသည် ပီယာအနားသို့ တိုး လာလေသည်။ ။ ၎င်း၏ မျက်နှာကား နီရဲလျက်ရှိ၏။

"ဟင့်အင်း မောင်မောင်၊ မောင်မောင်မျက်မှန်ကြီး ချွတ်လိုက်ဦး"ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး က ပီယာ၏ မျက်မှန်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

ပီယာသည် မျက်မှန်ကိုချွတ်လိုက်၏။ မျက်မှန်ချွတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် မျက်မှန်တပ်သူတို့ ၌ မျက်မှန်ချွတ်လိုက်သည့်အခါတွင် တွေ့ရမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြောင်စီစီဖြစ်လျက်ရှိသော မျက်လုံး များ သည် မရွံ့မရဲကြောက်လန့်သော အသွင်ဖြင့် ပြူးတူးပြဲတဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ပီယာသည် ဟယ်လင် မင်းသမီးကလေး၏ လက်ကို နမ်းရှုပ်ရန် ကိုယ်ကိုညွတ်လိုက်သည်။ ။ သို့ရာတွင် ဟယ်လင်မင်းသမီး ကလေးသည် သူ့လက်ဆီသို့ ယိမ်းလာသော ပီယာ၏ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲမော့ကာ ပီယာ၏ နှုတ်ခမ်းများကို တရကြမ်း စုပ်ယူနမ်းရှုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ။ ပီယာသည် ဟယ်လင်မင်းသမီးကလေး ၏ ပြင်းထန်အားကြီးသော ရမ္မက်ဇောအဟုန်ကြောင့် ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အံ့အား သင့်လျက် ရှိလေသည်။ ။

‘အင်း အချိန်နှောင်းပြီ၊ နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး၊ လွန်ကုန်ပြီ၊ အို တကယ်တော့ ငါကလည်း ချစ်နေပြီ မဟုတ်လား’ဟု ပီယာ တွေးမိသည်။ ။

"ချစ်တယ်၊ ထိပ်ထားကို ချစ်တယ်"ဤအချိန် ဤအခါမျိုး၌ ပြောရမည့်စကားကို ယခုမှ ပီယာ အမှတ်ရသဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ရဲရဲမထွက်ရဲရကား ပီယာ၏ အသံသည် ခပ်သဲ့သဲ့သာ ထွက် လာလေသည်။ ။

နောက်တစ်လနှင့် နှစ်သီတင်းကြာသည့်အချိန်၌ ကား ပီယာနှင့် ဟ

ယံလင်မင်းသမီးကလေး တို့ ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပလိုက်ကာ
ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့ သည် မြို့စားကြီး ဘီဇူးကျော်ဗိဇာ၏ အသစ်ပြင်ဆင်
ထားသော ပီတာဘတ်စံအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြလေသည်။ ။ အ
များကမူ ပီယာ သည် အလှဇကရီတစ်ဦးဖြစ်သူ ဇနီးတစ်ယောက်နှင့် သ
န်းပေါင်းများ စွာသော ဓနုဥစ္စာများကို ပိုင်ဆိုင် သည့် ကံထူးသူတစ်ဦးဟု
ဆိုစမှတ်ပြုကြလေသတည်း။

***

အခန်း ၃

၁၈၀၅- ၃၊ နိုဝင်ဘာလထဲ၌ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် မင်းသားကြီး ဗာစီလီထံမှ စာတစ်စောင်ကို ရရှိခဲ့၏။ စာ၌ မင်းသားကြီး ဗာစီလီနှင့် သားတော်တို့ သည် အလည်အပတ် ရောက်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပါရှိ၏။ ‘ကျွန်ုပ်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမှုကို ထမ်းရွက်၍ အနယ် နယ် အရပ်ရပ်ကို စစ်ဆေးလျက် ရှိပါသည် ။ လေးစားအပ်သော နောင်တော်နှင့် တွေ့ဆုံရမည်ဆိုလျှင် မိုင်ခုနစ်ဆယ်မျှလောက်သော ခရီးသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အပင်ပန်းကြီးလှသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ သားတော် အနာတိုလီသည် လည်း တပ်စခန်းသို့ အပြန်ခရီးကြိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာ မည်ဖြစ်ပါသည် ။ သားတော် အနာတိုလီက နောင်တော်ကြီးအား ကြည်ညိုလေးစားသည် နှင့်အညီ လာရောက် နှုတ်ခွန်းဆက်သသည် ကို နောင်တော်ကြီးက ခွင့်ပြုလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါကြောင်း’ စသဖြင့် စာတွင် ပါရှိလေသည် ။

"ပိုးတဲ့ ပန်းတဲ့ လူက သူ့ဘာသာသူ ပိုးချင်ပန်းချင်လို့ လာတာပဲ၊ မေရီကိုထွက်ပြီး ဧည့်ခံခိုင်းဖို့ တော့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီနှင့် သားတော် အနာတိုလီတို့ အလည်လာကြမည်ဟု ကြားသည် ၌ မင်းသမီးကလေး လီဇာဘိုလကွန်စကားယား(မင်းသားကလေး အင်ဒရေ၏ ကြင်ရာတော်)က အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည် ။

မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မပြော ချေ။

ယင်းသို့ဖြင့် စာရောက်ပြီး သီတင်းနှစ်ပတ်ကြာသော တစ်နေ့ညနေ၌ မင်းသားကြီး ဗာစီလီ ၏ အစေတော်များ သည် ရှေ့ပြေးရောက်လာကြလေသည်။ ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီနှင့် သားတော် အနာတိုလီတို့ ကား နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုင်ရောက်လာကြ၏။

မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် စိတ်နေသဘောထားနှင့် ပတ်သက်၍ မင်းသားကြီး ဗာစီ လီကို များ ၏ အထင်မကြီးလှချေ။ ပေါလ်ဘုရင်နှင့် အလက်ဇန်းဒရား ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ နန်းတက် ပြီး မကြာမီ မင်းသားကြီး ဗာစီလီ ရာထူးအဆောင်အယောင် တက်သွားသည့် နောက်မှ စ၍ မင်းသား ကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် မင်းသားကြီး ဗာစီလီကို အထင်သေးလျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။ ။ ယခုအချိန်၌ ကား မင်းသားကြီး ဗာစီလီ ၏ စာ၌ အရိပ်အမြွက်ပြထားသည့် အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ချွေးမ တော် မင်းသမီးကလေး လီဇာဘိုလကွန်စကားယားက အရိပ်အမြွက်ပြောလိုက်ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ကြောင့်လည်းကောင်း မင်းသားကြီး ဗာစီလီတို့ သားအဖ အလည်လာရောက်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ သိလေပြီ။ ။ ထိုသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီမှာ မင်းသားကြီး ဗာစီလီကို အထင်သေးရုံမျှမကတော့ဘဲ စက်ဆုပ်ရွံရှာ၍ ပင် လာလေတော့သည်။ ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီအကြောင်းကို ပြောတိုင်းလည်း မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ မှာ ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါသထွက်လျက် ရှိတတ်လေ၏။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီတို့ သားအဖ ရောက်လာသည့်နေ့တွင် မူမင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီမှာ အထူးတလည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ စိတ်တိုလျက် ရှိလေသည်။ ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီ အလည်ရောက်ရှိလာသည့်

အတွက်ကြောင့် စိတ်တိုခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် နဂိုက စိတ်တိုလျက်ရှိစဉ် မင်းသားကြီးဗာစီလီ အလည်ရောက်လာသည့်အတွက်ကြောင့်လော၊ မည်သည် အတွက်ဟု ဧကန်ဧက မပြောနိုင်သော်လည်း မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ စိတ်တိုလျက်ရှိသည် ကား အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည် ။ ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ၏ ဗိသုကာကြီးက ပြုမြဲ ထုံးစံအတိုင်း အဆောက်အအုံများ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစီရင်ခံရန် ရောက်လာသောအခါ၌ မင်းသားကြီး ၏ အပါးတော်မြဲ တီကွန်သည် ဗိသုကာကြီးအား မသွားရန် တားလျက်ရှိလေသည် ။

"ကြားလား ဗိသုကာကြီး၊ လမ်းလျှောက်တာကိုက ခြေသံ တော်တော်ပြင်းနေပြီဗျ၊ ဖနောင့်နဲ့ ဆောင့်နင်းပြီး လျှောက်တဲ့ ခြေသံ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ အဲဒီခြေသံရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိနေပြီဗျ"

အပါးတော်မြဲကြီး တီကွန်က မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ၏ ခြေသံကို ဗိသုကာကြီးအား နားထောင်ခိုင်းနေသည် ။

နံနက်ကိုးချက်တီးအချိန်၌ ကား မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် မြွေပါမွေးနက် ကော်လာ တပ် ကတ္တီပါအင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်တို့ ကို ဝတ်ဆင်ကာ ထုံးစံအတိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်သွားလေသည် ။ ယမန်နေ့က နှင်းများကျထားသဖြင့် မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ လမ်းလျှောက်နေကျဖြစ်သည့် သစ်ပင်များ စိုက်ပျိုးထားရာ ဖန်အိမ်ဘက်ဆီသို့ သွားသော လမ်းကလေးပေါ်ရှိ နှင်းပွင့်များကို ရှင်းထားရလေသည် ။ တံမြက်စည်းရာများ သည် နှင်းခဲများ ပေါ်တွင် အစင်းအစင်း ထင်လျက်ရှိကြ ၏။ လမ်းကလေး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပုံထားသော နှင်းခဲများ ပေါ်၌ တူရွင်းတစ်ချောင်းသည် တန်းလန်းစိုက်လျက် ရှိလေသည် ။ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ပန်းပင် စိုက်သည့်

ဖန်အိမ်များ နှင့် ငွေဝယ်ကျွန်များ နေရာ တန်းလျားများကို ကျော်ဖြတ်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက် လာလေသည်။ ။

"စွတ်ဖားသွားလို့ ရမလားဟေ့" မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီက မိမိပိုင်နယ်မြေအတွင်း၌ အလုပ်လုပ်သော လမ်းကြပ်ကို မေးလိုက်သည်။ ။ လမ်းကြပ်ကား အမူအရာ၌ လည်းကောင်း၊ အသွင် အပြင်၌ လည်းကောင်း သခင်မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ရှိသည်။ သူသည် စံအိမ် တော်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသော မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ၏ နောက်မှ လိုက်ပါ လာလေသည်။ ။

"မှန်ပါ၊ နှင်းခဲသိပ်ထူပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး၊ လမ်းပေါ်က နှင်းခဲတွေကိုတော့ လှည်းကျင်း ပြီးပါပြီ"

မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် ခေါင်းကိုငုံ့ကာ ဆင်ဝင်ပေါက်သို့ တက်သွားလေသည်။ ။ လမ်းကြပ်၏ စိတ်၌ ယနေ့နံနက်အဖို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း မှန်တိုင်းကြီး၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်သွား လေပြီဟု စိတ်အေးသွားဟန်ရှိ၏။

"စွတ်ဖားမောင်းဖို့ တော့ သိပ်မလွယ်သေးပါဘူး ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကိုယ်တော်ကြီးဆီကို ဝန်ကြီးတစ်ပါး ကြွလာလိမ့်မယ်လို့ ကြားပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး"

"ဘာ၊ ဝန်ကြီးတစ်ပါး ဟုတ်စ၊ ဘယ်ကဝန်ကြီးလဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူပြောလို့ လဲ၊ လမ်းကို အရှင်းခိုင်းတာက သမီးတော်လာမှာ မို့ အရှင်းခိုင်းတာ၊ ဘယ်ဝန်ကြီးလာမှာ လဲ၊ ငါ ဘယ်ဝန်ကြီး ကိုမှ သောက်ဂရုစိုက်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ထို့"

မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် အသံသေးသေးကလေးဖြင့် အော်၍ ပြောလိုက်၏။

"ထင်လို့ မေးကြည့်တာပါ ကိုယ်တော်ကြီး"

"ဘာထင်ရမှာ လဲ၊ ခွေးမသား လာစမ်း၊ ထင်တဲ့ အကောင်"

မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ၏ စကားသံမှာ ပို၍ မြန်လာကာ မပီမသဖြစ်လာသည်။ ။ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် လက်ထဲကကြိမ်ကို မြောက်လိုက်ပြီး လမ်းကြပ်အယ်ပါတစ်ကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။ လမ်းကြပ်က လျင်မြန်စွာ တိမ်းလိုက်သဖြင့် မရိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

"ဘာထင်ရမှာ လဲ၊ မင်းကများ ထင်ရတယ် ရှိသေးလား၊ ခွေးမသား"

မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိလေ၏။

လမ်းကြပ်အယ်ပါတစ်သည် ယခုကဲ့သို့ ဝံ့ဝံ့စားစား တိမ်းရှောင်လိုက်မိခြင်းကို တွေးပြီး ကြောက်လန့်လျက်ရှိရာ သူ၏ ပြောင်တင်းနေသော ခေါင်းကိုးလျှိုးလျက် မင်းသားကြီး ဘိုလကွန် စကီ၏ ရှေ့မှောက်သို့ လာ၍ ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် ထပ်မံရိုက်နှက် ခြင်းမပြုတော့ချေ။ မိမိရှေ့တွင် လာရပ်လာသော လမ်းကြပ်ကို သနားသွားဟန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်မှ ကား ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိသေး၏။

"ခွေးမသား၊ သွား၊ စွတ်ဖားတွေတစ်စီးမှ မမောင်းနိုင်အောင် လမ်းကို နှင်းခဲတွေပြန်ဖုံးချေ" မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် ဆူပူကြိမ်းမောင်းကာ စံအိမ်ခန်းမဆောင်သို့ ဝင်သွားလေသည်။ ။

ညစာစားခါနီး၌ သမီးတော်မင်းသမီးကလေး မေရီနှင့် ရံရွေ့တော်ကြီး မတ်မြိုင်ဇယ်ဘူရင်း သည် မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ စိတ်တိုလျက်ရှိခြင်းကို သိသဖြင့် ညစာစားပွဲတွင် မထိုင်ရဲသေးဘဲ ရပ်၍

စောင့်နေကြသည်။ ။ မတ်မွိုင်ဇယ်ဘူရင်း၏ မျက်နှာထားကား အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မသိသေးသကဲ့သို့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ရှိသော်လည်း မင်းသမီးကလေး မေရီမှာ မူ ကြောက်လန့်သည့်ဟန် ဖြင့် မျက်နှာဖျော့တော့လျက် မျက်လွှာကို ချထားလေသည်။ ။ ဤအချိန်အခါမျိုး၌ မိမိသည် ရံရွေ့တော် ကြီး ဘူရင်းကဲ့သို့ မျက်နှာထားချိုချိုထားရန် ဖြစ်သည် ကို သိသော်လည်း မင်းသမီးကလေး မေရီမှာ မရွံင်သည့်နှလုံး၊ မပြုံးသည့်မျက်နှာဖြင့် ခပ်ညိုညိုရှိလေသည်။ ။

‘ငါက ရံရွေ့တော်ဘူရင်းလို မသိလိုက်မသိဘာသာ နေလိုက်ရင် ဖေဖျားက သူ့ကို ဂရုမစိုက် ဘူးလို့ အပြစ်ဆိုပြန်ဦးမယ်၊ မျက်နှာညိုနေပြန်ရင်လည်း ငါဟာ အမြဲတမ်း ပူပန်နေတတ်တာပဲလို့ ပြောပြန်ဦးတော့မယ်၊ အင်း၊ ဖေဖျားရှေ့မှာ နေရတာ အနေကျပ်လှပါတကားနော်’ဟု မင်းသမီး ကလေး မေရီ၏ စိတ်၌ တွေးနေမိသည်။ ။

မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် သမီးတော် မင်းသမီးကလေး မေရီ၏ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့ လျက်ရှိသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်၏။

‘ဟင်း မျက်နှာကိုက ကျက်သရေရှိအောင် မနေတတ်ဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ အတင်း ပြောလို့ အားမရသေးဘူး ထင်တယ်’ဟု မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် ချွေးမတော် မင်းသမီး ကလေး လီဇာဘိုလကွန်စကားယားကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။ ချွေးမတော်ကား ယခုထက်တိုင် ထမင်းစားခန်းဆောင်သို့ မရောက်လာသေးချေ။

"ချွေးမတော်က ဘယ်သွားနေပြန်သလဲ၊ ပုန်းနေတာလား"

"သိပ်နေထိုင်မကောင်းပါဘူး ကိုယ်တော်ကြီး၊ ဒါကြောင့် အောက်ထပ်ကို ဆင်းတော့မယ် မထင်တော့ပါဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်လက်မအိမ

သာ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး"

ရံရွှေတော်ကြီး ဘူရင်းက ခပ်ပြုံးပြုံး ဖြေလိုက်၏။

"ဟင်း" မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် နှာခေါင်းရှုံ့၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် ၎င်း၏ ရှေ့မှ ပန်းကန်ပြားမှာ သန့်ရှင်းခြင်းမရှိဟု ထင်ဟန်ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် ပန်းကန်ပြားမှ အကွက်ကလေးတစ်ကွက်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးပြပြီး ပန်းကန်ပြားကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည် ။ အပါးတော်မြဲကြီး တီကွန်သည် သူလွှင့်ပစ်လိုက်သည့် ပန်းကန်ပြားကို အမိအရလိုက်ဖမ်းကာ အဆောင်ကိုင်တစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်သည် ။ ချွေးမတော် မင်းသမီး ကလေး လီဇာဘိုလကွန်စကားယားမှ ပဋိသန္ဓေရင့်မာ လာပြီဖြစ်သည့်အတွက် ကောင်းစွာ ကျန်းမာ လှသည် မဟုတ်ချေ။ နဂိုကမှ ယောက္ခမဖြစ်သူ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီကို ကြောက်ရသည့်အထဲ တွင် စိတ်တိုလျက်ရှိသည် ဟု ကြားရသောအခါ၌ ကား မင်းသမီးကလေး လီဇာသည် ထမင်းစားပွဲသို့ ဆင်းမလာရဲတော့ချေ။

"ထိပ်ထားကတော့ ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် စိုးရိမ်တာပါပဲ၊ တော်တော်ကြာ အော်လား ဟစ်လားနဲ့ ဆိုရင် ဗိုက်ထဲက ကလေးပဲ ထိခိုက်မှပဲ" ချွေးမတော် မင်းသမီးကလေး လီဇာက ရံရွှေ တော်ကြီး ဘူရင်းကို ပြောပြသည် ။

ယောက္ခမဖြစ်သူ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ၏ 'တောင်ကတုံး'စံအိမ်တော်၌ ချွေးမတော် မင်းသမီးကလေး လီဇာသည် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နှင့် နေရခြင်း ဖြစ်၏။ အကြောင်း ရှာ၍ မရ သော်လည်း ချွေးမတော် မင်းသမီးကလေး လီဇာသည် ယောက္ခမင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စ

ကီအား မုန်းတီးလျက်ရှိသည်။ ကြောက်စိတ်တိုးလာသည် နှင့်အမျှ မုန်းတီးစိတ်တွေကလည်း တိုး၍ တိုး၍ သာ လာတော့သည်။ ယောက္ခမဖြစ်သူ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီကလည်း အလားတူပင် ချွေးမတော် မင်းသမီးကလေး လီဇာကို မုန်းတီးလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အထင်သေးခြင်းက ပိုလေ သည်။ ယောက္ခမတော်၏ စံအိမ်တော်တွင် အနည်းငယ် နေသားကျလာသောအခါ၌ မင်းသမီးကလေး လီဇာသည် ရံရွေ့တော်ကြီး ဘူရင်းနှင့် အလွမ်းသင့်လျက်ရှိကာ နှစ်ယောက်သား နေကုန်နေခန်း စကားပြောလျက်ရှိပြီး သူ့အိပ်ခန်းတွင်းသို့ လာအိပ်ရန်ပင် ခေါ်လိုက်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လည်း ယောက္ခမဖြစ်သူ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုနေတတ်ကြသည်။

"ဧည့်သည် တွေရောက်မယ်လို့ ကြားပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး" ရံရွေ့တော်ကြီး ဘူရင်းက ပန်းနုရောင်လက်ချောင်းများ ဖြင့် လက်သုတ်ပဝါခေါက်ကို ဖြန့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ "မင်းသားကြီး ဗာစီလီနဲ့ သားတော်တို့ ရောက်မယ်ဆို"

ရံရွေ့တော်ကြီးက မရဲတရဲ မေးလိုက်သည်။

"ဟင် ဘာ မင်းသားကြီးလဲ၊ မလောက်လေး မလောက်စား ခွေးသူငယ်သာသာ အကောင်ကို မင်းသားကြီးတဲ့ ၊ ငါ ကူညီစောင့်မလိုက်လို့ ဒီအခြေရောက်လာတဲ့ အကောင်က ခုမှ ကြီးကြီးကျယ် ကျယ်" မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီက ရှုံ့မဲ့၍ ပြောလိုက်၏။ "သင်းသားက ဘာကိစ္စ လိုက်လာမှာ တဲ့ လဲ၊ နင်တို့ မသိဘူးလား၊ သူ့သားကို ဘာကိစ္စ ခေါ်လာတာတဲ့ လဲ၊ ထို့၊ ငါ သူ့သားကို ကြည့်လို့ မရဘူး၊ (မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် မျက်နှာနီရဲလျက်ရှိသည့် သမီးတော် မင်းသမီးကလေး

မေရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။) ဘာလဲ၊ သမီးတော် နေမကောင်းပြန်ဘူးလား၊ မနက်က ခွေးသားအယ်ပါ တစ်ပြောသလို 'ဝန်ကြီး'လာမှာ မို့လို့ ကြောက်နေသလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖျား"

ရုံရွှေတော်ကြီး ဘူရင်းသည် မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီနှင့် ဤကိစ္စကို စကားပြတ်သွားစေ ရန် အခြားစကားကို လှီးလွှဲပြောဆိုလျက်ရှိသော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေသည်။ ။ ရုံရွှေတော်ကြီး သည် ပန်းပင်ပျိုးသော ဖန်အိမ်များ အကြောင်း၊ ရာသီလိုက်ပွင့်သော ပန်းများ အကြောင်း စသည် တို့ ကို တသွင်သွင်ပြောကာ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ အာရုံပြောင်းသွားရန် ကြိုးစားလျက် ရှိလေ သည်။ ။ ဟင်းချိုရည်သောက်ပြီးသည့်အခါ၌ ကား မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ၏ လေသံမှာ တဖြည်း ဖြည်း ပျော့ လာလေသည်။ ။

ညစာသုံးဆောင်ပြီးသော် မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် ချွေးမတော် မင်းသမီးကလေး လီဇာ၏ ခန်းဆောင်သို့ သတင်းမေးရန် တက်လာခဲ့၏။ မင်းသမီးကလေး လီဇာသည် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ သူ၏ အစေတော် မာရှာနှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ ယောက္ခမမင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီ ကို မြင်လိုက်သည် ၌ ချွေးမတော်၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

ချွေးမတော်   မင်းသမီးကလေး   လီဇာမှာ ယခုအချိန်၌ အပြောင်းလွဲကြီး ပြောင်းလွဲလျက်ရှိပေ ပြီ။ အလှအပ ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိဘဲ မပြုမပြင် နဂိုအသွင်ဖြင့် ကပိုကရိုဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ ။ ပါးပြင်မှာ ယခင်ကလို ပြည့်ဖြိုးခြင်းမရှိတော့ဘဲ ချောင်လျက်ရှိကာ နှုတ်ခမ်းကလေးများ လန်လျက် မျက်တွင်းအနည်းငယ် ကျနေလေသည်။ ။

"မှန်ပါ။ စိတ်လက်မအီမသာ ဖြစ်မိပါတယ် ဖေဖျား" မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီက ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေးမြန်းသဖြင့် ချွေးမတော် မင်းသမီးကလေး လီဇာက ပြန်ဖြေလိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။

"ဘာများ လိုတာရှိသလဲ ချွေးမတော်"

"မရှိပါဘူး ဖေဖျား"

"အိမ်း၊ ဒါဖြင့် ပြီးရော"

မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် ချွေးမတော်၏ ခန်းဆောင်မှ ထွက်ကာ ဧည့်ခန်းဆောင် ဘက်သို့ လာခဲ့၏။ လမ်းကြပ်အယ်ပါတစ်သည် ခေါင်းငုံ့လျက် ရပ်နေလေသည် ။

"လမ်းကို နှမ်းခဲတွေ ပြန်ဖုံးပြီးခဲ့ပြီလား"

"ပြီးပါပြီ ကိုယ်တော်ကြီး၊ မသိလို့ လမ်းသွားရှင်းမိတာပါ ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ"

"အိမ်း၊ ဒါဖြင့်ပြီးရော" မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီသည် အရွဲ့တိုက်၍ ရယ်လိုက်ပြီးနောက် မိမိလက်ကို ကမ်းပေးကာ အယ်ပါတစ်အား နမ်းရှုပ်စေပြီး စာကြည့်ဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြန် သည် ။

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ထိုနေ့ညနေတွင် ရောက် လာလေသည် ။ ရထားမောင်းသမားများ နှင့် အဆောင်ကိုင်များက မင်းသားကြီး ဗာစီလီအား စံအိမ်တော်သို့ ချိုးဝင်သော လမ်းမထိပ်မှ ဆီးကြိုကြကာ မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ စွတ်ဖားများကို နှင်းခဲများ တမင်ဖုံးထားသည့် လမ်းအတိုင်း ဧည့်သည် တော် တည်းခိုဂေဟာများ ဆီသို့ ဆွဲသွားကြသည် ။

မင်းသားကြီး ဗာစီလီနှင့် အနာတိုလီတို့ အား တစ်ယောက်တစ်ခန်း

စီ နေရာချပေးထားလေ သည် ။

အနာတိုလီသည် အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီးနောက် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ခါးထောက်၍ ဝင်ထိုင် လိုက်ကာ စားပွဲထောင့်စွန်းတစ်နေရာကို လှပပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများ နှင့် ကြည့်လျက် ပြုံးနေလေသည် ။ အနာတိုလီသည် လောက၌ ပျော်မှုပါးမှုလောက်ကိုသာ အဓိကထားသူ ဖြစ်၏။ မိမိ ၏ ဘဝသည် ပျော်ပါးမြူးထူးဖွယ်တို့ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည် ဟု လည်း ယူဆ၏။ တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် မိမိအတွက် ပျော်ပါးမြူးထူးစရာ များကို ဖန်တီးပေးသည် ဟု လည်း ထင်၏။ ထို့ကြောင့် အနာတိုလီသည် စေးနံ့၍ ဇီဇာကြောင်သော မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီနှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းရှိ၍ အရပ်ဆိုးလှသော ၎င်း၏ သမီးတော်မေရီတို့ ကို လည်း ထိုအတိုင်းကြည့်မြင်လျက် ရှိလေသည် ။ ၎င်းတို့ ကိစ္စသည် ချောချောမောမောဖြင့် အဆင်ပြေ လိမ့်မည်။ အနည်းဆုံး အပျင်းတော့ ပြေလိမ့်မည်ဟူ၍ လည်း ယူဆထားလေသည် ။

‘ဒီလောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုရင်လည်း ယူလိုက်ရုံပေါ့ ငါ့အတွက် ဘာအရှုံးရှိတာမှတ်လို့ ’ဟု လည်း အနာတိုလီတွေးမိ၏။

အနာတိုလီသည် မိမိကိုယ်မိမိ အမြဲသကာ သန့်ပြန့်ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်တတ်သည့် လူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မုတ်ဆိတ်ကို စင်ကြယ်စွာရိတ်၍ တစ်ကိုယ်လုံးကို အမွှေးနံ့သာရည် ပက်ဖျန်းပြီးနောက် ခေါင်းမော့လျက် မိမိ၏ နဂိုဟန်ဖြစ်သော အောင်မြင်ရွှင်ပျသည့်ဟန် မျိုးဖြင့် ခမည်းတော် မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ အစေတော်နှစ်ဦးမှာ မင်းသားကြီး ဗာစီလီအား အဝတ်အစားလဲပေးခြင်းဖြင့် အလုပ်များ လျက်ရှိကြ လေ

သည် ။ သားတော် အနာတိုလီ ဝင်လာသောအခါ၌ မင်းသားကြီးဗာစီလီ သည် ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည် ။ အနာတိုလီ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားထား သည် ကို မြင်သဖြင့် သဘောကျသွားဟန် ရှိပေ၏။

"နေပါဦး ဖေဖျားရဲ့ ၊ အတည်မေးတာပါ၊ သတို့ သမီးလောင်းက တော်တော် အရုပ်ဆိုး သလား" အနာတိုလီက တစ်လမ်းလုံး ပြောလာသည့်စကားကို မေးလိုက်သည် ။

"သိပ်မေးမနေစမ်းပါနဲ့ ကွယ်၊ ဣန္ဒြေရရများ နေစမ်းပါဦး၊ အဘိုးကြီးနဲ့ စကားပြောရင်လည်း သတိထားပြော"

"အဘိုးကြီးက ဘုပြောရင်တော့ ကျွန်တော် ပြန်သွားမှာ ဗျ၊ အဘိုးကြီးတွေနဲ့ စကားပြောလို့ အပေါက်အလမ်း သိပ်တည့်တာ မဟုတ်ဘူး "ဟု အနာတိုလီက ဆိုသည် ။

"ဒီမှာ သားတော်၊ သားတော်ရဲ့ နောင်ရေးဟာ ဒီကိစ္စအပေါ်မှာ တည်တယ်၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ် ထား"

ထိုအချိန်၌ မိန်းမအစေတော်များ ၏ အခန်း၌ 'ဝန်ကြီး'တို့ သားအဖ ရောက်လာသည့် သတင်းသည် ပျံ့နှံ့သွားကာ သားအဖနှစ်ယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည် ။ မင်းသမီးကလေး မေရီကား မိမိခန်းဆောင်ထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ ဂနာ မငြိမ်ဖြစ်နေသော စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်လျက် ရှိပေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ က စာပါးလိုက်တာတဲ့ လဲ၊ ယောက်မတော်က တော့ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောနေရတာလဲ၊ အို ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး" မင်းသမီးကလေး မေရီသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိသည် ။ 'ငါ့နှယ်နော်၊ ဧည့်ခန်း

ဆောင်ထဲကို ဘယ်လိုမျက်နှာထားပြီး ဝင်ရပါ့မလဲ မသိဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်က သူ့ကို မေတ္တာသက်ဝင် တယ်ထားဦး၊ ခုလို ဗြဲနန်းစားကြီးဆိုတော့ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလား'ဟု တွေးကာ ခမည်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်လိုက်သည် တွင် ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာပြန်သည် ။ မင်းသမီးကလေးလီဇာ နှင့် ရဲရွေတော်ကြီး ဘူရင်းတို့ ကား 'ဝန်ကြီး'၏ သားသည် နှင်းဆီရောင်သန်းသောပါးများ နှင့် နက်မှောင်သော မျက်ခုံးများဖြင့် မည်မျှ ခုံညားချောမောလှကြောင်း၊ အဖေက လှေကားကို တရွတ်ဆွဲ၍ တက်နေချိန်တွင် သားက ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းဖြင့် လင်းယုန်ငှက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ တက်သွားကြောင်း စသည့် သတင်းစုံကို အစေတော်သူ ငယ်မ မာရှာထံမှ ကြားသိပြီး ဖြစ်လေသည် ။ ဤသတင်းကို ကြားရသည်နှင့် မင်းသမီးကလေး လီဇာနှင့် ရဲရွေတော်ကြီး ဘူရင်းတို့ သည် မင်းသမီးကလေး မေရီ၏ ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေသည် ။

"ဧည့်သည် တွေတော့ ရောက်ကုန်ပြီတဲ့ ယောက်မတော်ရေ" မင်းသမီးကလေး လီဇာက ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်လာကာ ထိုင်ဖုံပေါ်သို့ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

မင်းသမီးလီဇာသည် ခါတိုင်းဝတ်နေကျ ဝတ်ရုံပွကြီးကို မဝတ်တော့ဘဲ တောက်ပသစ်လွင် သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပေ၏။ ဆံပင်ကိုလည်း သပ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်ထုံးဖွဲ့ထား လျက် မျက်နှာကိုလည်း ခြယ်သထားလေသည် ။ သို့ရာတွင် ညှိုးနွမ်းခြင်းမူကား ဖုံးဖိ၍ မရချေ။ မင်းသမီးကလေး လီဇာသည် ပီတာစဘတ်ရွှေမြို့တော် မင်းပွဲစိုးပွဲများ တက်စဉ် ဝတ်စားထားသကဲ့သို့ ဝတ်စားထားလေရာ မင်းသမီးကလေး မေရီ၏ ရိုးအသော အသွင်သည် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လျက်ရှိ ၏။ ရဲရွေတော်ကြီး ဘူရင်မှာ လည်း ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားလေသည် ။

"အို၊ ဒီလိုငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေလို့ ဖြစ်မလား ယောက်မတော်ရဲ့ ၊ ဧည့်သည် တွေ ဧည့်ခန်း ဆောင်ထဲ ရောက်လာကြတော့မယ်၊ ထိပ်ထားတို့ က အရင်ရောက်နှင့်နေမှ ပေါ့၊ ကြည့်စမ်း ခုထက်ထိ ဘာမှ မပြင်ရသေးဘူး"

မင်းသမီးကလေးလီဇာသည် ခေါင်းလောင်းတီး၍ အစေတော် သူငယ်မတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် မင်းသမီးကလေး မေရီအား မည်သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ခပ်သွက်သွက် ပြောနေလေသည် ။ မေရီ မင်းသမီးကလေးမှာ ကား မိမိအား ပိုးပန်းသူ လာရောက် သည့်အတွက် ကတုန်ကယင် ဖြစ်ရပါမည်လောဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်လျက်ရှိကာ ယောက်မတော် မင်းသမီးကလေး လီဇာနှင့် ရံရွှေတော်ကြီး ဘူရင်းတို့ က အားပေးခြင်းမပြုသည့် အတွက် သည် အခါတွင် ပို၍ မကျေမချမ်းဖြစ်လျက် ရှိပေသည် ။ မိမိ၏ စိတ်ထဲ၌ ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေခြင်း ကို ၎င်းတို့ အားလည်း ဖွင့်၍ မပြောလို။ ၎င်းတို့ က အဝတ်အစားလဲ၍ အလှပြင်ခိုင်းခြင်းကိုလည်း ငြင်း၍ မဖြစ်။ နောက်ထပ် အတင်းပြင်ဆင်ခိုင်းနေ၍ ဒုက္ခဟု တွေးကာ စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မင်းသမီးကလေး မေရီ၏ မျက်နှာသည် နီရဲလာကာ လှပသော မျက်လုံးများမှာ လည်း မှုန်မှိုင်းသွားကြ၏။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မတတ်သာတော့ဘဲ ၎င်းတို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပေး သမျှကို အရုပ်သဖွယ် ငြိမ်ခံနေရလေတော့သည် ။ မင်းသမီးကလေး လီဇာနှင့် ရံရွှေတော်ကြီး ဘူရင် တို့ ကား မင်းသမီးကလေး မေရီအား လှသည် ထက်လှအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြင်ဆင်ပေးနေ ကြသည် ။ မင်းသမီးကလေး မေရီကား ရိုးအသူဖြစ်သည့်အလျောက် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် မိမိအား ပြိုင်ဘက်ဟု မည်သည့်နည်းမျှ သဘောမထားတန်ရာ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြင်ဆင်ပေးနေခြင်း သာ ဖြစ်သည် ဟု အောက်

မေ့လျက် ရှိလေသည် ။ အဝတ်အစားသည် မျက်နှာကို လှစေနိုင်သည် ဟု မိန်းမများ မိုက်မိုက်မဲမဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယုံကြည်တတ်ကြလေရာ ရံ ရွေ့တော်ဘူရင်းနှင့် ယောက်မတော် မင်းသမီးကလေး လီဇာတို့ သည် လည်း မိန်းမတို့ ၏ ထိုယုံကြည်ချက်အတိုင်း စေတနာရိုးဖြင့် ပြင်ဆင် ပေးခြင်းဖြစ်သည် ဟု မင်းသမီးကလေးမေရီ ယူဆလျက် ရှိလေသည် ။

"အို ယောက်မတော်ကလည်း ဒီအဝတ်က မလှသေးပါဘူး" မင်းသမီးကလေး လီဇာက ခပ်ဝေး ဝေးမှ နေ၍ မင်းသမီးကလေး မေရီကို ဘေးစောင်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။ "ယောက်မတော်မှာ ကြက် သွေးရောင်ဝတ်စုံရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါလေးကို ဝတ်ပါလား ယောက်မတော်ရဲ့ ၊ ဒီအချိန် ဟာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ အချိန်နော်၊ ဒီအချိန်မှာ ဒီအဝတ်အစားကြီး မဝတ် စမ်းပါနဲ့ ၊ အရောင်ကလည်း ဖျော့သေးတယ်၊ ကြည့်လို့ လည်း မလှဘူး"

အမှန်အားဖြင့် အဝတ်အစားက မကောင်းသည် မဟုတ်ချေ။ မင်းသမီးကလေး မေရီမှာ မျက်နှာကလည်း မလှ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း မလှ၊ နဂိုမရှိသူဖြစ်သည့်အတွက် မည်သည့် အဝတ်အစားကို ဝတ်သည် ဖြစ်စေ နဂိုတိုင်းမထွက်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည် ။ မင်းသမီးကလေး လီဇာ နှင့် ရံရွေ့တော်ကြီး ဘူရင်းသည် ဤအချက်ကို သတိမမူမိကြဘဲ အဝတ်အစားကိုသာ အပြစ်ဖို့ လျက် ရှိကာ ဆံပင်ကို မည်သို့ပြင်ရမည်၊ ဖဲကြိုးကို မည်သည့်နေရာ၌ စည်းရမည်၊ ခေါင်းစည်းပဝါကို မည်သည့်အရောင်ရွေးရမည်၊ ဝတ်စုံကို မည်သည့်အသွေးဆင်ရမည် စသည် ဖြင့် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ပေး လျက်ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့ တစ်တွေ မည်မျှ ပြင်ဆင်လိမ်းခြယ်ပေးစေကာမူ မင်းသမီးကလေး မေရီ၏ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လျက်ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် အချိုးအစားမကျသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အား ပြောင်းလဲ၍ မရကြောင်းကိုကား ၎င်းတို့ သတိ

မေ့လျော့လျက် ရှိကြလေသည်။ ။

မင်းသမီးကလေး လီဇာနှင့် ရံရွေတော်ကြီး ဘူရင်းတို့ သည် စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း နှစ်ခါ သုံးခါ မျှ အဝတ်အစားကို ပြန်လဲပေးသည်။ ။ မင်းသမီးကလေးမေရီကလည်း ငြိမ်သက်စွာ ခံရှာလေသည်။ ။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်၌ ကား မင်းသမီးကလေး မေရီ၏ ဆံပင်ကို ထိပ်တွင် စု၍ ထုံးပေးပြီး (ဤသို့ ပြင်လိုက်မှ ပို၍ အကြည့်ရဆိုးနေသည်။) ကြက်သွေးရောင်ဝတ်စုံ၊ အပြာနုရောင် ခေါင်းစည်းပဝါ စသည် ဖြင့် ၎င်းတို့ စိတ်တိုင်းကျ ဝတ်ဆင်၍ ပေးလိုက်ကြ၏။ ယောက်မတော် မင်းသမီးကလေး လီဇာသည် မင်းသမီးကလေး မေရီ၏ ဘေး၌ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်မျှ လှည့်ပတ်၍ အကဲခတ်ကာ သေးသွယ်သော လက်ချောင်းကလေးများ ဖြင့် အဝတ်အစားကို ပြင်ပေးလိုက်၊ ခေါင်းစည်းပဝါကို ဆွဲပေးလိုက် စသည် ဖြင့် အပြီးသတ် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ပေးပြီး နောက်မှ ခေါင်းကို ထိုမှ ဤမှ စောင်းငဲ့ ၍ ကြည့်နေပြန်သည်။ ။

"အို ဒါလဲ မကောင်းသေးပါဘူး" မင်းသမီးကလေးလီဇာက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ပြောလိုက်သည်။ ။ "ယောက်မတော်က ဒီအဝတ်အစားနဲ့ မလိုက်သေးဘူး ယောက်မတော်၊ နေ့တိုင်း ဝတ်တဲ့ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံကလေးကမှ သူနဲ့ စာရင် တော်လိမ့်ဦးမယ်၊ ကဲ ထပ်ပြီး လဲလိုက်စမ်းပါဦး ယောက်မတော်ရယ်"ဟု ဆိုကာ အစေတော် သူငယ်မတစ်ယောက်သို့ လှည့်၍ "ကေတီရေ၊ ထိပ်ထား လေးဝတ်တဲ့ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံကလေး ထုတ်ခဲ့ပါကွယ်၊ ထိပ်ထား ဘယ်လို အလှပြင်ပေးလိုက်တယ် ဆိုတာ ရံရွေတော်ကြီးကြည့်နေ"

မင်းသမီးကလေး လီဇာက အဆင်အပြင်၌ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးကဲ့သို့ ပြုံးလျက် ရံရွေတော် ကြီး ဘူရင်းသို့ ပြောလိုက်၏။

ယူခိုင်းလိုက်သည့် ဝတ်စုံကို အစေတော်သူငယ်မက ယူလာသောအခါ၌ မူ မင်းသမီးကလေး မေရီသည် မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ ၎င်း၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်နေလေသည်။ ။ မျက်လုံးများ ၌ မျက်ရည်တွေဝဲလျက်ရှိ၍ နှုတ်ခမ်းများ သည် တရွရွ လှုပ်လျက် ရှိကြလေရာ ငိုတော့မည့်ဟန် ပေါက်နေလေသည်။ ။

"ကဲ လာလေ ထိပ်ထားလေး၊ ဒီအဆင်လေး ဝတ်ကြည့်စမ်းပါဦး။"

ရံရွေတော်ကြီးဘူရင်းက ခေါ်လိုက်သည်။ ။ မင်းသမီးကလေး လီဇာသည် ဝတ်စုံကို အစေတော် သူငယ်မထံမှ ယူကာ မင်းသမီးကလေး မေရီထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

"ဒီတစ်ခါတော့ ရိုးရိုးကလေးနဲ့ ကျက်သရေရှိတဲ့ အသွေးကလေးပဲ။"

"မင်းသမီးကလေး လီဇာ၊ ရံရွေတော်ကြီးဘူရင်းနှင့် အစေတော်ကေတီတို့ သည် တစ်စုံတစ်ရာ ကို သဘောကျသဖြင့် တခစ်ခစ် ရယ်မောလျက် ရှိကြပေရာ သူတို့ ၏ ရယ်သံများ သည် ရွှင်မြူးလျက် ရှိသော ငှက်ကလေးများ ၏ မြည်ကျူးသံများ နှင့်ပင် တူတော့သည်။ "

"ဟင့်အင်း ထိပ်ထားမဝတ်ချင်တော့ဘူး၊ ထားပစ်ခဲ့ ထားပစ်ခဲ့" မင်းသမီးကလေး မေရီက ပြောလိုက်သည်။ ။ မင်းသမီးကလေးမေရီ၏ အသံမှာ တကယ်ပင် လှိုက်လှဲကာ မချိတင်ကဲ ထွက်လာ ခြင်းဖြစ်လေရာ ငှက်ကလေးများ ၏ မြည်ကျူးသံများ သည် ချက်ချင်း တိတ်သွားကြ၏။ ။ ၎င်းတို့ သုံးယောက်သားသည် မျက်ရည်များ ဖြင့် စိုရွဲလာလျက် လှပဝိုင်းစက်၍ မှုန်ငေးလျက် မိမိတို့ အား တောင်းပန်တိုးလျှိုး သနားခံသကဲ့သို့ ကြည့်နေသော မျက်လုံးရွဲကြီးများကို မြင်ရသည့်အခါ နောက်ထပ် အဝတ်အစားလဲရန် မတိုက်တွန်းရက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ။

"အဝတ်အစားမလဲချင်တော့ရင်လည်း ဆံပင်ကိုတော့ ပြင်ထုံးလိုက်"

ပါဠိး ယောက်မတော်"ဟု မင်းသမီးကလေး လီဇာက ပြောလိုက်၏။ ပြီးမှ ရံရွေ့တော်ကြီး ဘူရင်းဘက်သို့လှည့်ကာ အပြစ်တင် သောလေသံဖြင့်

"ဒါကြောင့် အစက ထိပ်ထားလေး မပြောဘူးလား ရံရွေ့တော်ကြီးရဲ့ ၊ ယောက်မတော်ရဲ့ မျက်နှာက ဒီဆံပင်ထုံးဖွဲ့မှုနဲ့ မလိုက်ပါဘူးလို့ ပြောသားပဲ၊ ဒီဆံပင်ထုံးဖွဲ့မှုနဲ့ တော့ လုံးလုံးကို မလိုက် ဘူး၊ ကဲ ယောက်မတော် ဒါလေးတော့ ပြင်လိုက်ပါဦး"

"သွားကြပါ၊ ထိပ်ထားတောင်းပန်ပါတယ်၊ ထိပ်ထားတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေး ဆေး နေပရစေ၊ ဘယ်လိုပဲပြင်ပြင် မထူးပါဘူး၊ နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်တာပါ" မင်းသမီးကလေး မေရီ က ရုန်းကန်ကာ မျက်ရည်တွေလည်လျက် ပြောလိုက်သည် ။

မင်းသမီးကလေးလီဇာနှင့် ရံရွေ့တော်ကြီး ဘူရင်းတို့ က မင်းသမီးကလေး မေရီမှာ ဤအဆင် အပြင်ဖြင့် သာ၍ ပင်အကျည်းတန်လျက်ရှိကြောင်းကို သိကြသော်လည်း နောက်ထပ်ပြင်ဆင်ရန် လည်း မချိန်မရှိတော့ချေ။ မင်းသမီးကလေး မေရီသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်လျက်ရှိသည့် အသွင် ဖြင့် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည် ။ မင်းသမီးကလေး မေရီ၏ ဤကဲ့သို့သော ထုံပေပေ အမူအရာကို မြင်ရသည့်အတွက် သူတို့ နှစ်ယောက်အဖို့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းကား မဖြစ်ကြချေ။ (မင်းသမီးကလေး မေရီကို မည်သူကမျှလည်း ကြောက်ကြသည် မဟုတ်ချေ။) သို့ရာတွင် ဤသို့ ထုံပေပေဖြစ်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းသမီးကလေးမေရီမှာ မထုံတက်သေးဖြင့် လုပ်ချင်ရာ တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်သည် ကိုကား နှစ်ယောက်စလုံး သိပြီးဖြစ်လေသည် ။

"ကဲ ယောက်မတော်၊ မလဲတော့ဘူးလား"ဟု မင်းသမီးကလေး လီ

ဇာက မေးလိုက်၏။ မင်းသမီးကလေး မေရီက ဘာမျှမဖြေဘဲ မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသောအခါ၌ မင်းသမီးကလေး လီဇာ သည် ခန်းဆောင်ထဲမှ ထွက်သွားလေသည် ။

ခန်းဆောင်ထဲ၌ မင်းသမီးကလေး မေရီ တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။ မင်းသမီး ကလေးမေရီသည် ယောက်မတော်ပြောသည့်အတိုင်း ဆံပင်ထုံးဖွဲ့မှုကို ပြန်၍ ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုတော့ ရုံမျှမက မှန်ကိုပင် မကြည့်တော့ချေ။ မင်းသမီးကလေး မေရီသည် ထိုင်ဖုံပေါ်၌ ခြေပစ်လက် ပစ်ထိုင် ကာတွေးနေမိသည် ။ ၎င်း၏ စိတ်ထဲ၌ ယောက်ျားပီသ၍ ချောမောလှပသော လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ ကြင်ရာတော်အဖြစ် ပေါ်လာကာ မိမိအား တစ်မူထူးခြား၍ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည် ။ တစ်နေ့က မိမိ၏ အထိန်းတော်ကြီးလက်တွင် ပွေ့ထား သော ကလေးငယ်ကလေးကဲ့သို့ မိမိ၌ လည်း ကလေးငယ်တစ်ယောက်မွေးဖွားလာခဲ့ကာ နို့ချိုတိုက် လျက်ရှိသည် ။ ကြင်ရာတော်သည် အပါးတွင် ရပ်ကာ မိမိတို့ သားအမိကို ကြင်နာချီးမြှားစွာ ကြည့်လျက်ရှိသည် ဟု ထင်မြင် လာလေသည် ။

‘အင်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးလေ၊ ငါ့လိုအရပ်ဆိုး အကျည်းတန်ကို ဘယ်သူယူချင်မလဲ’ တွေးမိပြန်သည် ။

"ထိပ်ထားလေး လက်ဖက်ရည်သောက် ကြပါ။ ကိုယ်တော်ကြီးလည်း ကြွလာတော့မယ်" အစေတော် သူငယ်မတစ်ဦး၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါကျမှ မင်းသမီးကလေးမေရီသည် အတွေးမှ လန့်နိုးလာကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ မဆင်းမီ ခန်းဆောင်ထောင့်ရှိ ဆင်းတုတော်များ ရှေ့၌ သွားရပ်လိုက်ပြီး မီးပူဇော်ထားသ

ည့် ဆင်းတုတော်ကို အတန်ကြာမျှ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ မိမိ သည် အချစ်၏ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းကို ရနိုင်ပါဦးမည်လော၊ မိမိ၌ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်အား ချစ်တတ်သော ချစ်ခြင်းမျိုးသည် ရှိနိုင်ပါဦးမည်လောဟူသော သံသယတစ်ခု ပေါ်ပေါက် လာလေ သည် ။ ထိုသံသယသည် တံကျင်ထိုးသကဲ့သို့ မိမိရင်ကို နာကျင်စေပေသည် ။ အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားစဉ်က မင်းသမီးကလေးမေရီသည် အိမ်ထောင်ရေး သုခနှင့် သားသမီးများ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည် ။ သို့ရာတွင် ရင်ထဲ၌ ပုန်းကွယ်ခိုအောင်းနေသည့် အပြင်းပြဆုံးသော ဝေဒနာကား ချစ်ခြင်းတဏှာ ဖြစ်ပေသည် ။ မင်းသမီးကလေး မေရီသည် တပ်မက်စွဲငြိတ်တတ်သော ချစ်ခြင်းတဏှာ ကို ကြိုးစား၍ ဖျောက်ဖျက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစိတ်သည် ချိုးနှိမ်ကာမှ ပင် ပို၍ ပြင်းထန်လာပေသေး သည် တကား။

"မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါဘုရား၊ ဤကိလေသာ အညစ်အကြေးများကို တပည့်တော်မ ၏ နှလုံးသားအတွင်းမှ ဖယ်ရှားပေးတော်မူပါ ဘုရား၊ ဤကိလေသာ အနှောင်အဖွဲ့မှ ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်၍ အရှင်ဘုရား၏ အလိုကျ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စွာ နေနိုင်သောကိုယ် ဖြစ်ရပါလို၏ ဘုရား"

မင်းသမီးကလေး မေရီသည် ဤသို့ ဆုတောင်းမိ၏။ သို့ရာတွင် ဆုတောင်း၍ မှ မဆုံးမီ ဘုရားသခင်၏ အဆုံးအမကို သူ့နားထဲတွင် ကြားယောင်သကဲ့သို့ ရှိပြန်သည် ။

‘သင်၏ အတ္တအကျိုးအတွက် မည်သည့်အရာကိုမျှ စွဲလမ်းခြင်း မဖြစ်လေနှင့်၊ မည်သည့် အရာကိုမျှ တပ်မက်ခြင်း မဖြစ်လေနှင့်၊ မနာလိုဝန်တိုခြင်း မဖြစ်လေနှင့်၊ သင်၏ ကံကြမ္မာနှင့် သင်၏ ခင်ပွန်း၏ အနာဂတ်တို့ ကိုလည်း မတွေးတောလေနှင့်၊ သင်သည် သင်၏ ကိုယ်ကို စွန့်လွှတ်

ရန် အဆင်သင့်ရှိရာ၏။ ယရာဝါသကိစ္စသည် ဘုရား၏ အလိုတော်ကျဖြစ်၍ ထိုအလိုတော်ကို ဖြည့်စွမ်းရန် အဆင်သင့် ဖြစ်ရာ၏ ’

ဤသို့လျှင် မင်းသမီးကလေးမေရီသည် တစ်ဖက်မှ ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေကြည့်မိပြန်သည်။ ။ (သို့ရာတွင် မိမိရမ္မက်အလိုကို ဖြည့်စွမ်းရန် မျှော်လင့်လျက် ဆုတောင်းခြင်းသာ ဖြစ်၏။) မင်းသမီး ကလေးမေရီသည် သက်ပြင်းချ၍ ရှိခိုးဆုတောင်းပြီးနောက် ဆံပင်ထုံးဖွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ အဝတ် အစား ဆင်ယင်မှုကိုလည်းကောင်း၊ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ မည်သို့ဝင်၍ မည်သို့စကားပြောရမည်ကို လည်းကောင်း လုံးဝစဉ်းစားခြင်းမပြုတော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ။ အမှန်အားဖြင့် လည်း ဤအခြင်းအရာများ သည် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်နှင့်စာလျှင် ဘာမျှမပြောပလောက်သော အသေးအဖွဲကလေးများ သာ မဟုတ်လော။ လူ၏ ခေါင်းမှ ဆံတစ်ချောင်းပင်လျှင် ၎င်း၏ အလိုအလျောက် ကျွတ်ထွက်နိုင်ပါသလော။ ဘုရားသခင်၏ ကူညီစောင့်မခြင်းဖြင့်သာ ဖြစ်ကြ ပျက်ကြရ သည် မဟုတ်လော။ ဘုရားသခင်က ကူညီစောင့်မတော်မူလျှင် လောက၌ မဖြစ်နိုင်သော အရာဟူသည် အဘယ်မှာ ရှိသနည်း။

***